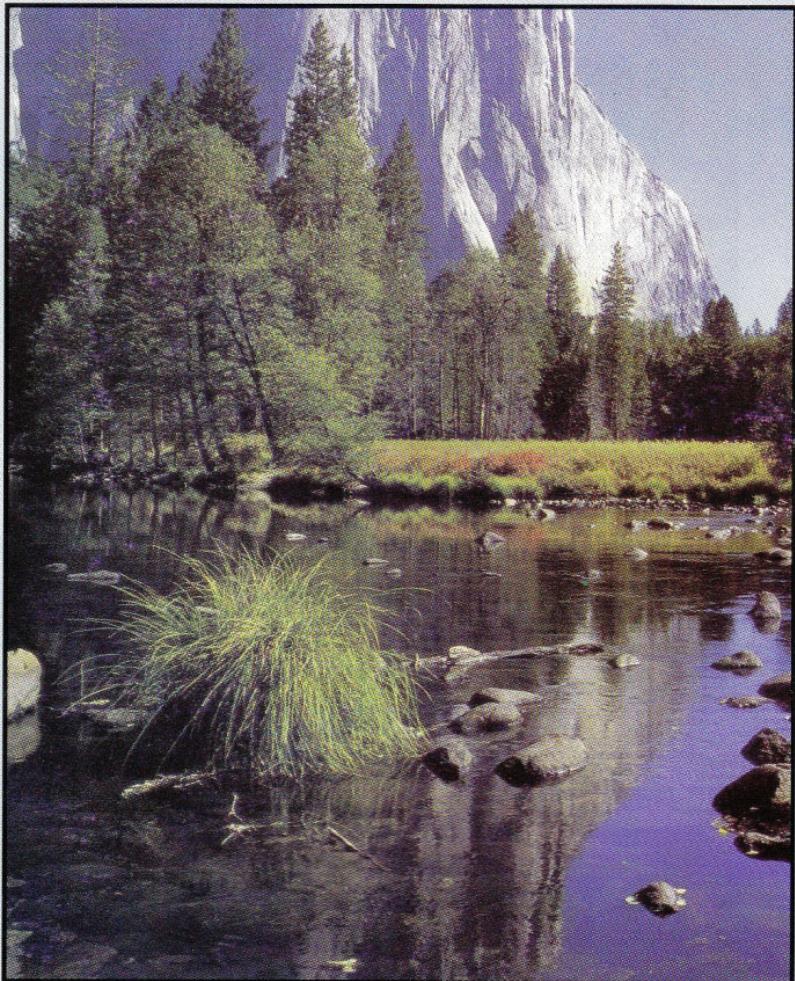

Valentin Popovici

Ape de odihnă

Poezii

Valentin Popovici

Ape de odihnă

Poezii

Biserica Baptistă Română din Chicago
1999

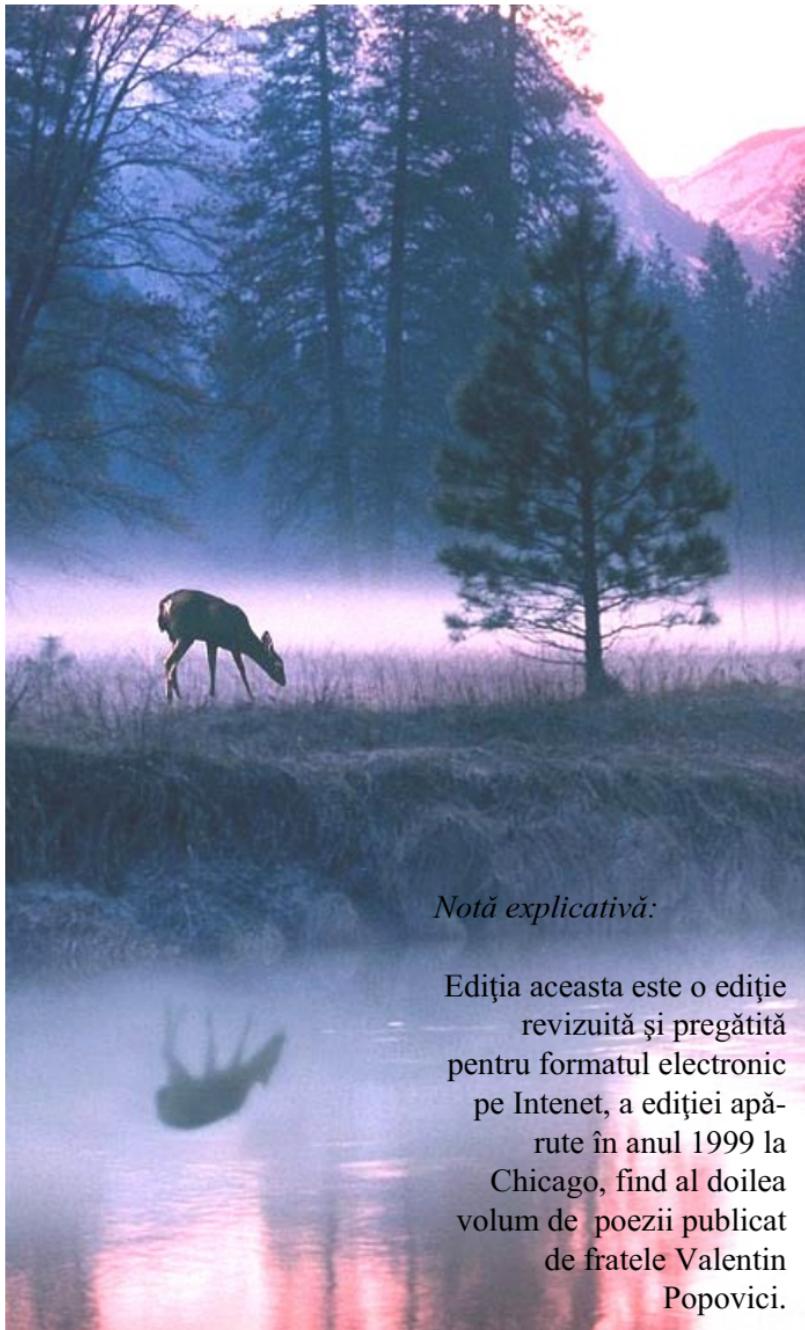
Valentin Popovici

Ape de odihnă

Poezii

Notă explicativă:

Ediția aceasta este o ediție revizuită și pregătită pentru formatul electronic pe Intenet, a ediției apărute în anul 1999 la Chicago, fiind al doilea volum de poezii publicat de fratele Valentin Popovici.

Precuvânt

Mă rog ca aceste poezii să aducă binecuvântare, bucurie și inspirație, dragoste de Mântuitorul și prospețime în slujirea Lui, tuturor celor care vor ajunge să le citească.

Majoritatea poezilor strânse în acest album au fost publicate de-a lungul anilor în Buletinele Duminicale ale Bisericii Baptiste Române din Chicago. Astfel se explică și măsura lor, de patru sau cinci strofe, în limita primei pagini a Buletinelor. La îndemnul multora, îndrăznesc să public poeziile într-o colecție, care doresc să fie un imbold la preamărirea Domnului Isus. Dacă e adevărat că fiecare cuvânt rostit e o fereastră, am vrut să deschid ferestrele în sus, spre lumină și speranță, spre Soarele adevărătei vieți, Domnul Isus Hristos.

Ca și psalmistul care în melodia populară a „crinilor” a cântat laudele Domnului (Psalmul 45), am folosit și eu cuvinte simple, și desigur prea sărace, pentru sentimentele înalte ale închinăciunii sufletului față de Regele slavei. Ca și pietrele colțuroase și bolovanii neciopliți care au ridicat altarul jertfelor sfinte în vechime, și eu am vrut cu aceste poezii să-mi exprim iubirea față de Mirele divin. Versul de psalm, „Ca pana unui scriitor исcusit să-mi fie limba” e și dorința inimii mele, fiindcă „lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul”, pricina laudelor mele nu este decât Domnul Isus Hristos Mântuitorul nostru, și harul Său ispășitor prin jertfa de la Golgota.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru răbdarea și fiorul inspirației din țesătura acestor versuri, pe care le public pentru gloria Lui eternă! (V.P.)

Apă de odihnă

Dumnezeule Puternic și Stăpân pe-n treaga lume,
Voi vesti în adunare pretutindeni al Tău Nume!
Tu, Slăvitule Iehova, singur ești al meu Păstor,
Care mă conduci la apă de odihnă și de dor!

Voce Ta sublim regală, hotărâtă și duioasă,
Ea mă poartă cu blândețe în pășunea cea mănoasă.
Nu voi duce niciodată lipsă-n viață de nimic
Lângă apă de odihnă și la umbra de finic.

Pe căi drepte de lumină ochii Tăi mereu veghează
Și făgăduința păcii sufletu-mi înviorează.
În poiana bucuriei mă povătuiești cântând,
Lângă apă de odihnă, pentru Numele Tău sfânt.

Chiar prin valea umbrei morții dac-ar fi să trec odată,
Doamne, știi că ești cu mine, Tu ești marea mea răsplată.
Când toiadul și niaua Ta mă măngăie blajin,
Lângă apă de odihnă pieră orișice suspin.

Masa Tu-mi întinzi în fața dușmanilor în uimire,
Și mă ungi cu untdelemnul de iubire și sfîntire
Da, în Casa Ta paharul îndurărilor voi bea,
Lângă apă de odihnă, fericit la dreapta Ta.

Cântați lui Dumnezeu

Cântați lui Dumnezeu cu mulțumiri,
Lăudați-I Numele printre popoare,
Aduceți darul sfintelor iubiri
Și așezați prinosul pe altare!

Căci El e Creatorul tuturor,
Al nostru minunat și scump Părinte,
El este singurul Mântuitor,
Și Căpetenia oștirii sfinte.

Cuvântul Lui, puternicul Cuvânt,
Cel dătător de viață și lumină,
Străbate cu iuțeală pe pământ
Ca să-mplinească voia Lui divină.

El ține cerurile-n mâna Sa
Și numără a stezelor oștire,
Și vine lângă noi ca să ne dea
Iubire, viață, pace, fericire.

Da, mare este Dumnezeu cu-adevărat!
Tăria Lui să fie-n veci slăvită,
Și Numele Lui binecuvântat
Acum și-n veșnicia nesfârșită.

Când am venit...

Când am venit la Tine, Doamne,
Şi-n veci credinţă Ţi-am jurat,
N-am înțeles de ce-nțeleptii
Şi cei bogați Te-au alungat,
Dar Te-am urmat...

Când m-ai chemat duios pe nume,
Şi m-ai privit cu ochi de jar,
N-am înțeles ce mare cinste
Mi-ai dat, cu mreaja cea de har,
Să-Ţi fiu pescar.

Când mi-ai vorbit de lupta vieţii
Şi suferinţele din ea,
N-am înțeles de ce prigoana,
Necazul, chinul, crucea grea,
Sunt slava Ta.

Când intr-o zi de primăvară
Mi-ai dat parfumul altui Mai,
Am înțeles cum se preface
Limanul unde cu noi stai,
În colț de rai.

Te simt, Isuse Preaiubite!

Te simt, Isuse Preaiubite,
În diminețile-nsorite,
Ascuns în razele de soare
Ce mi le-ntinzi mângăietoare.

Te simt în ceasul de amiază
Ca un străjer care veghează,
Și mă înveți din Sfânta Carte,
Că Tu ești veșnic a mea parte.

Te simt cum vii la-nserare
Să-aprinzi în case felinare,
Și-n inimile de tăciune
Lumini de sfântă-nchinăciune.

Te simt, Isuse, lângă mine
În nopți sihastre și senine,
Când vii să mă-nvelești cu dorul,
Să-mi amintești că ești Păstorul.

Te simt în vise-adânci de noapte
Când toate mi le spui în șoapte;
Isuse drag, e-așa de bine,
Să fiu mereu, mereu cu Tine!

La pragul anilor

La pragul anilor domol, s-a deslipit pe totdeauna,
Un an ce pleacă de la noi, și-și duce gârbovit cununa.
Iar Anul Nou ne-a-ntâmpinat zâmbindu-ne la fiecare;
Și aducând surprise-n sac, și-atâtea semne de-ntrebare.

Suveica s-a oprit din zbor, s-a rupt un fir din legătură;
Și firul de mătase nou se-nnoadă-acum în țesătură.
O pagină cu scris mărunt s-a dat sfioasă la o parte,
Și alta, albă, s-a legat și-așteaptă-acum în noua carte.

O lumânare s-a topit în umbrele care coboară,
Și alta nouă lasă-ncet să cadă primul strop de ceară.
O poartă se deschide-ncet, și drumul se desface-n două:
La capăt drumul vechi s-a-nchis, și-ncepem o potecă nouă.

O jertfă fumegă pe-altar, și vântul spuza i-o alungă,
Și-un nou altar aşteaptă-acum făclie nouă să-l ajungă.
Un porumbel-poștaș din geam ne-a luat azi ultima scrisoare,
Și vine altul mai zglobiu, cu-argint curat în aripi oare.

Suntem la pragul anilor, ca alții nimenea vreodată,
Mai lângă pragul de bazalt al veșniciei ce ne-așteaptă.
Păşim timid cu dor aprins, nu de noroc și nici de bine,
Ci dor de Marele-mpărat, Isus Hristos, Cel care vine!

H o r e b

Cu pași mărunți și cu nădejdi la cingătoare,
Am mai trecut peste hotarul unui an...
Și-acum pornim din nou pe drumul către soare,
Spre culmea înălțimilor din Canaan.

Privim spre muntele cu vârf pierdut în ceață,
Și stăm tăcuți lângă al anilor părlează.
O cale nouă se deschide-acum în față
Cu un traseu sublim de doruri și extaz.

Nu vrem numai un rug cu sfârât de vrejuri,
Și cu pustie-n jur, și behăit de oi;
Vrem să urcăm mai sus, pe stâncile-n vârtejuri,
Să fim cuprinși în nor, Iehova sfânt și noi.

Urcăm desculți, căci e pământ de taină mare
Pământul sfânt al traiului lângă Isus.
Urcăm oricât ne doare rana la picioare,
Căci știm că fericirea-i și mai dulce sus.

Urcăm un nou Horeb, un nou Sinai de viață,
Pe-o cale nouă către culmi suim mereu,
Și pe cărarea care trece-acum prin ceață,
Măret, în Noul An, cu noi e Dumnezeu!

Pornim la drum...

Pornim la drum, Isuse, azi cu Tine,
Păsim cu doruri noi pe-un nou făgaș.
Condu-ne Tu în anul care vine,
Și singuri Te rugăm să nu ne lași!

Lumina Feței Tale să ne fie
Ca soarele ce iese printre nori;
Cuvântul Tău, Toiag de bucurie,
Iubirea Ta, Luceafărul din zori.

Condu-ne la izvoarele de apă,
Și la finicii-n oaza din Elim,
Păzește-ne picioarele de groapă,
Și de cărtirile din Refidim.

La roua dimineții dă-ne mană,
Și la-nserare dă-ne ploi de har;
Măsoară-ne uleiul pentru rană,
Și miere pentru orișice amar.

Cu dor sublim de har și libertate,
Noi Te urmăm, Păstorule iubit;
Condu-ne spre limanuri minunate
Până în Canaanul cel dorit!

... Să fii ca și Hristos!

Să-ți strălucească fața când alții te-au bătut,
Și chiar întins pe-o cruce, când frații te-au vândut,
Să fii plin de iubire, curat și credincios...

Oare nu-nseamnă-aceasta să fii ca și Hristos?

Când unul te lovește cu mâinile haíne,
Tu dă-i cămașa, frate, și haina de pe tine;
Și ntoarce-ncet obrazul lovit de nemilos...

Oare nu-nseamnă-aceasta să fii ca și Hristos?

Să sameni grâu în brazdă când ești flămând topit,
Să vezi lâng-o fântână tot lanul aurit,
Să sameni cu credință chiar în răzor pietros...

Oare nu-nseamnă-aceasta să fii ca și Hristos?

Să spui o vorbă caldă cu har de cer în ea
Acelui care-odată mereu te chinuia,
Și ultima ta pâine să i-o întinzi frumos...

Oare nu-nseamnă-aceasta să fii ca și Hristos?

Adună curcubei din norii ce s-au strâns,
Și floare după floare din câte văi ai plâns;
În noaptea răstignirii să cântă..., să cântă voios...

Oare nu-nseamnă-aceasta să fii ca și Hristos?

Cum zboară cocorii

Cum zboară cocorii spre ţări însorite,
Când iarna îşi scoate cojocu-ngheţat,
Aşa prindem aripi, Isuse, iubite,
Spre Ţara luminii cu străzi aurite;
Din cuibul stricat înspre-al slavei Palat...

Cum valul se sparge la ţărm şi străluce,
Cu dor de odihnă, străin şi hoinar,
Aşa ne oprim cu durerea la cruce,
Privim către Cel ce iubirea ne-aduce:
Isuse, eşti malul de pace şi har...

Cum plânge din frunză la vântul de seară
Pădurea bătrână cu glas tremurând,
Aşa ni se-anină cântări sub povară,
Ca mierea ce curge din floarea amară;
Isuse, Mireasmă-ntr-un vas de pământ...

Cum norul aleargă grăbit înspre zare,
Mânat de aprinse dorinţi de meleag,
Aşa auzim dinspre zori o chemare,
Ne chemi, O Isuse, spre Ţara de soare;
Şi noi ne grăbim înspre Tine cu drag...

Pe malul mării Galileii...

Pe malul mării Galileii,
Colinele și azi șoptesc
Cu freamăt de zefir în frunze:
„Tatăl nostru cel ceresc...”

Și clipocitul lin de ape,
Aduce-nfiorat ecou,
De-un glas duios ce viu răsună:
„Sfințească-Se Numele Tău!”

Se-aud în ciripit de vrăbii
Cântări ce nu se pot cânta,
Și-o bucurie fără seamăn:
„Să vie-mpărăția Ta!”

Iar florile-n cununi de aur,
Și-n straie albe ca de nea,
Își pleacă fruntea în țărână:
„Să fie, Tată, voia Ta!”

Pe malul mării Galileii,
Timid pășesc tărâmul sfânt:
„Precum în cer aşa să fie,
Și-aici, o Doamne, pe pământ!”

De n-ar fi fost de partea noastră...

De n-ar fi fost de partea noastră,
Să spună Israel acum!
De n-ar fi fost Izbăvitorul,
Slăvitul Domn, Mântuitorul,
De n-ar fi fost cu noi pe drum...

Am fi pierit ca pleava-n volburi,
Când oamenii s-au ridicat,
Şi erau gata să ne-nghită;
Când în mânia lor cumplită
De vii pe toţi ne-ar fi mâncat...

Ne-ar fi-nnecat talazul mării,
Când apele-au venit řuvoi,
Şi valuri ameninţătoare,
Năpraznice, ucigătoare,
Semeť trecut-au peste noi...

Dar El a fost de partea noastră,
Şi din al morării laț ne-a scos!
Avem un ajutor în lume:
Este puternicul Său Nume,
Slăvit în veci, Isus Hristos!

Rădăcinile

Spune-mi, Arbore, străbune,
Cin' te ține ca minune,
Că nu poate nici un vânt
Să te culce la pământ?
Cum de stai în vijelie
Cu atâta voinicie,
Pălmuit de vânt păgân
Și bătut de ger hapsân?
De omăt și greutate,
Crengile ți-s aplecate,ș;
Ce te ține-aşa viteaz
Prin al iernilor necaz?
Cum de stai tot în picioare,
În vifornița cea mare.
Chiar cu trunchiu-ncovoiat
Și de crivăț despuiat.
Spune-mi, Arbore, străbune,
Cin' te ține ca minune,
Că nu poate nici un vânt
Să te culce la pământ?
— E o taină și-o povăță,
Ca să-nveți și tu în viață:
Când vifornițele vin,
Rădăcinile te țin!

Unde-aş mai găsi, O Doamne !

Unde-aş mai găsi, O Doamne, fericire şi cântare,
Ca în Casa Ta deschisă pentru binecuvântare,
Când în clipa rugăciunii, vii să ne atingi duios,
Să ne-arăti că printre lacrimi cerul e mai luminos ?

Unde-aş mai găsi, O Doamne, bucurii ca ale Tale
Ca atunci când eşti cu Turma şi-o călăuzeşti pe cale,
Ca atunci când ne ridică mâna Ta de prin noroi,
Ca atunci când eşti la masă, şi frângi Pâinea pentru noi ?

Unde-aş mai găsi, O Doamne, dragoste aşa duioasă
Ca-n îmbrăţişarea dată celui ce se-ntoarce-acasă ?
Când ne vezi în haine rupte, şi cu lacrimi pe obraz,
Când ne ieşi pe drum 'nainte, şi ne cazi peste grumaz ?

Unde-aş mai găsi, O Doamne, mângăiere ca la Tine
Când lumina bucuriei şterge norul cu suspine ?
Unde mai sunt diamante cu sclipire de cleştari,
Ca-n îmbrăţişarea dulce a iubirilor cu har ?

Unde-aş mai găsi, O Doamne, o odihnă şi o pace
Ca atunci când într-o clipă cortu-acesta se desface,
Şi-n Grădina Fericirii Tu ne spui un Bun Venit,
Când ne umpli cu uimirea slavei ce ne-ai pregătit ?

Nu-mi lua...

Nu-mi lua, Isuse Doamne, lacrimile pocăinței,
Căci în ele-mi spăl într-una ochii triști ai necredinței.
Și din lacrimi simt în suflet al iertărilor nectar,
Sfânt balsam de vindecare pentru orișice amar.

Nu-mi lua nici slăbiciunea, cea de care mi-e rușine,
Căci în clipa desnădejdi, mă lipesc mai mult de Tine.
O, Isuse, Tu ești Pâinea, Pâinea caldă din cuptor,
Ești Tăria și Puterea, Stânca mea de ajutor!

Nu-mi lua nici suferința crucii care mă apasă,
Fă din chinul ei amarnic, Doamne, vălul de mireasă.
Și-n hlămidă bucuriei, vin', Isuse, să mă-mbraci,
Să cunoască toată lumea cum ridici pe cei săraci.

Nu-mi lua făclia vie din a inimii bătaie,
Și nu stinge focul jertfei din a dragostei văpaie!
Duhul Tău aprins în mine ardă zgura de păcat,
Să rămâi doar Tu, Isuse, aurul cel mai curat.

Nu-mi lua nici chiar țepușul, spinul care-adânc mă doare,
Însă dă-mi și harul păcii, să-l pot duce cu răbdare.
Pe genunchi în proșternare Tie, Doamne, să mă-nchin;
Și la voia Ta slăvită, bucuros să spun: Amin!

Nu privi 'napoi, creștine!

Nu privi 'napoi, creștine,
La Sodoma de sub fum,
Căci privirea te întoarce
Înapoi pe-același drum!

Nici la sticla veninoasă
Nu privi aşa setos,
Căci din ea țâşneşte focul
Care arde nemilos!

N-asculta la graiul lumii
De blestem și viclenii,
Ca să nu-ți ajungă gura
Să vorbească nebunii!

Nu privi la strălucirea
Jocurilor de noroc,
Căci acolo e Satana,
Și de toți își bate joc!

Nu sta-n sfat cu cei ce-aleargă
La petreceri și minciuni
Ca să nu te prindă-n cursă
Groapa de amărăciuni!

Dumnezeu... în haine rupte

Dumnezeu... în haine rupte
Întristat Îl văd cum vine,
Și cu dor de oi pierdute,
Poartă tolba cu suspine.
Dar îmi spune că nu poate
Să rămână peste noapte,
Pe la mine.

– Vino, Doamne, șezi o clipă,
Aici viața-i mai ușoară;
Nu Te du aşa în pripă
Ca-n Emaus într-o seară...
– Nu... Eu văd că stai prea bine,
Și nevoie n-ai de Mine,
O povară.

De ce pleacă Domnul oare?
Trist, privește-n jur și tace;
Și se duce-n depărtare
Pe la porțile sărace.
Poate-acolo într-o casă
Cântă sfinții toți la masă,
Și Îi place...

Betel

Pe drumul vieții, câte-odată,
Mă văd înconjurat de îngeri...
Și-atunci, în noaptea-ntunecată,
Nu simt nici crucea apăsată
Nici rana mare din înfrângeri.

Și nu știu ce să fac în pripă,
La zvonul lin de cete sfinte:
Și-n fâlfâitul de aripă
Pe-o piatră-mi cade în risipă
Ulei de-aducere aminte.

Sunt clipe mai presus de fire
Când mângăierea părintească
Mi-atinge fruntea cu iubire,
Și Domnul toarnă fericire
Din cerul sfânt, să mă-ntărească.

Aici în Luz e frig afară,
Cetatea-i plină de înfrângeri;
Dar o numesc Betel de-aseară,
Căci am văzut spre cer o scară
Și împrejurul meu, doar îngeri!

Ziua Domnului

Strigăte de biruință, osanale și urale
Se înalță, Israele, azi în corturile tale!
Vechi stindarde se ridică pretutindeni maiestos,
Răspândind în tot pământul biruința lui Hristos!

Azi e ziua ce ne-a dat-o Dumnezeu ca sărbătoare,
Ca să știe toată lumea cât e Dumnezeu de mare.
Azi e ziua-n care Domnul, Creatorul tuturor,
A-nviat din groapa morții, pârga învierilor!

Soarele din înălțime ca un steag de strălucire,
Se avântă să ne spună că Dumnezeu e iubire!
Iar Biserica-mbrăcată în porfir de în curat,
Cântă-n clocoț de iubire Mirelui cel aşteptat.

Flutură peste palate, peste tronuri și toiege,
Flamura care vestește că Isus Hristos e Rege.
Nu e alt Stăpân în lume, e un singur Domnitor;
Domnul vieții, Domnul slavei, e Stăpânul tuturor!

Astăzi masa-i pregătită, și ospățul nunții gata,
Iar Biserica se-adună ca să strige: Maranata!
Și în orice adunare la un loc cu toți cei sfinți:
E și Domnul, ce ne poartă-n carul Său de biruinți!

Gherghel

O, Gherghel al curăției!
Țese pânza mea de în,
Firul sfânt al neprihanei
Din fuiorul cel divin.
Ca să am o haină albă,
Și spălată-n sânge sfânt,
Fir de în și fir de aur,
Fir de soare și pământ...

O, Gherghel al suferinței!
Cu suveici de chin amar,
Tu îmi țești mantaua scumpă
Cu răbdare și cu har.
Pânza albă, preacurată,
O-mpletești cu fir de foc,
Nici un strop de răutate,
Ca să nu mai aibă loc...

O, Gherghel al aşteptării!
Țese firele cu dor,
Să simțim în nopti de veghe
Pașii Marelui Păstor.
Împletește fir de slavă
Fir curat de aur sfânt,
Ca Biserică să-mbrace-al
Așteptărilor veșmânt.

Altă Arithmetică

Profesorii spun că cifra e mai mică prin scădere,
Numărul e fără faimă când e mic, fără putere.
Dar Ghedeon prin scădere, din câteva zeci de mii,
A rămas doar cu trei sute, ca să poată birui.

Prima lecție la școală a fost și cea mai ușoară:
„Unu și cu unu fac doi” — aritmetică primară!
Dar când soțul și soția se unesc în legământ,
Nu sunt doi, ei devin una, contopiți în Cel Preasfânt.

Altă regulă ne spune: zero și cu unu-i unu!
Cine poate s-o combată? Nu-ndrăznește azi niciunu.
Dar eu, zero, când cu Unu, Domnul mare, m-am unit,
Aritmetica se schimbă, căci rezultă infinit!

Iar o sumă când e mică, și-alta e grozav de mare,
Ce să faci filozofie? Dacă-i mare, e valoare!
Însă văduva la Templu, doi bănuți e tot ce-avea,
Și au valorat mai mult chiar decât punga cea mai grea.

Deci există matematici altele decât la școală,
Și-adunate sau scăzute, iese altă socoteală;
Căci un zero, o nimica, adunat cu Dumnezeu,
Se transformă-ntr-o putere care crește tot mereu.

Frații lui Iosif

Când am pornit spre Tine eram flămânzi de-acasă,
Și ne-ai văzut de-ndată sub haina păcătoasă;
Noi Te-am gonit odată, pe-arginți când Te-am vândut;
Iar Tu ne-ai dat iertarea... și nu Te-am cunoscut.

Hoinari din Beer-Şeba, ne-ai pus să stăm la mese,
Prin față să ne treacă bucatele alese.
Noi stăm și primim daruri, iar Tu în taină plângi
Cu dor de-mbrătișare, și inima Ți-o frângi.

În mila Ta cea mare ai dat și dai de toate,
Dar nu vedem că harul e-n mâna Ta de Frate;
Ni-s ochii doar la grâul ce curge-n sacii grei
Și nu vedem iubirea ce-i dincolo de ei.

Tu, Iosif visătorul; noi, spaimă și durere!
Tu, dragoste aprinsă; noi, zdrențe și tăcere!
Noi haina cea pestriță cu sânge ți-am mânjit;
Iar Tu ne-ai dat iubirea, paharul de argint!

Ce sfântă sărbătoare e-n graiul ce ne cheamă:
– „Sunt Eu, Fratele vostru! Să nu vă fie teamă!”
– „Isuse, o Isuse, și eu vreau să mă-nchin
Sunt cel din urmă frate, mezinul Beniamin!”

De câte ori privirea . . .

De câte ori privirea-mi se-nalță înspre zare,
Spre bolta cea albastră a cerului înalt;
Mai tare simt în mine dorința arzătoare
Să-ajung în Tara păcii, la Tărmul de smarald.

De câte ori lumina deschide o fereastră,
Prin norii de-ntuneric, un colț de cer senin;
Mai bine știu cum Domnul în încleștarea noastră
Aduce pace-n suflet prin harul Său divin.

De câte ori în iarbă văd flori de iasomie,
Călcate în picioare, strivite... parfumând;
Pricep cum face Domnul balsam de bucurie
Când lumea ne trântește cu ură la pământ!

De câte ori văd salbe de perle sclipitoare,
Născute în adâncuri de răni și pătimiri;
Mai bine văd cum Domnul lucrează-n fiecare,
Prin suferință tăcute, cununi de străluciri.

De câte ori văd vesel un fluturaș cum zboară,
Zglobiu din floare-n floare, în chipeșul veșmânt;
Știu bine că Stăpânul aripile-mi măsoară
Ca trupul meu cu slavă să iasă din mormânt!

Primește-ne, slăvite Rege!

Primește-ne, slăvite Rege,
Iubitule Mântuitor,
Venim din lumi de făr'delege
La steagul Tău biruitor.

Din valea plângerii venim,
Isuse, să Te preamărim.

Da, iată, vin să Ți se-nchine
Și frățiorii Tăi cei mici,
Așa cum vin în slăvi senine
Arhanghelii cei mai voinici.

Ți-aducem azi prinos smerit,
Primește-ne, Isus, iubit!

Am adunat din pribegie,
Din drumul negru de tăciuni,
Flori de cântări și poezie,
Să-Ți împletim alte cununi
De aur și mărgăritar,
De bucurie și de har.

Primește, Doamne, doina sfântă
A celor slabî ce Te iubesc,
Și inimile care cântă
Fiorul dorului ceresc.
Isuse, azi ne adunăm
Pe Tine să Te onorăm!

Am fost gata, Isuse!

Am fost gata, Isuse, să mergem cu Tine
Prin văi de-ntuneric spre Ceru-nsorit;
Dar nu ne lăsa azi pe alte coline
Să fim fără Tine un stol rătăcit.

Am fost gata, Isuse, pe mări în furtună,
În valuri de spaimă, cu Tine să stăm;
Dar nu ne lăsa azi în vreme mai bună,
De Tine, Lumină, să ne depărtăm.

Am fost gata, Isuse, pe culmi de iubire,
Și noi în piroane să stăm răstigniți;
Dar nu ne lăsa într-a lumii vrăjire,
Să-ajungem de chipul de aur orbiți.

Am fost gata, Isuse-n cuptoare aprinse,
Să stăm lângă Tine uniți prin Cuvânt;
Dar nu ne lăsa azi la mesele-ntinse
Să nu știm de Tine și-al Tău legământ.

Am fost gata, Isuse, în vremi de prigoană
O jertfă, oricare, oricând, s-o plătim;
Dar nu ne lăsa în a banilor goană,
Să pierdem cununa și premiul sublim!

Fie-Ți, Doamne, bunătatea

Fie-Ți, Doamne, bunătatea
Revărsată peste noi,
Să nu prindă-n noi ispita
De-a trăda, privind înapoi!

Fie-Ți, Doamne, mângăierea
Peste toți ai Tăi cei dragi,
Să ne ții pe calea dreaptă,
Și la Tine să ne-atragi.

Fie-Ți, Doamne, îndurarea
Peste toți cei năcăjiți,
Să nu fie-n turma blândă
Cârtitori nemulțumiți.

Fie-Ți, Doamne, bucuria
Ca o ploaie pe pământ,
Între cei legați de Tine
Ca un snop în legământ.

Fie-Ți, Doamne, bogăția
Harului nemărginit
Peste cei ce Te aşteaptă
Să vii, Mire preaiubit!

Când ziduri mari...

Când ziduri mari de ură-n cale se ridică;
Şi munți cu-nfricoșate neguri stau în drum,
Ce-aş face, O Isuse Doamne, fără Tine,
Când la răscruci fâclia mi se stinge scrum?

Când sufletul mi-e prins de frică şi-ndoială,
Şi tulburat privesc în praf Cheritul sec,
Ce-aş face fără Tine, eu, hoinar în lume,
Când spre Sarepta din Sidon îmi spui să plec?

Când volbura ispitei dă vârtej în cale,
Şi-n jur se-adună oaste cruntă de duşmani,
Ce-aş face singur, Doamne, făr' a Ta putere,
Când drumurile toate duc în Ghețimani?

Când din Betania prieteniei scumpe,
N-a mai rămas decât jăratec fumegând,
Ce-aş fi, de n-ai fi Tu, cu grai atotputernic,
O, Doamne, să mă chemi la Tine din mormânt?

Ce-aş fi făcut, Isuse-n clipele prea grele?
Şi oare-n bucurii, mă-ntreb, ce-aş fi făcut?
Nu vreau să pot să mă despart de Tine, Doamne,
Dar nu un ceas, nu veşnicii, nici un minut!

Primăvară

O, Doamne, cine oare se-aseamănă cu Tine,
Când pui în stropi de rouă sclipiri diamantine,
Şi când trezeşti la viaţă din scorbură cenuşii
Atâťia muguri veseli în codrii şi câmpii?

O, Doamne, cine altul ar mai putea să ceară
Naturii să se-mbrace în strai de primăvară?
Ce arhitect de faimă s-ar duce în zăvoi
Să facă lăcrămioare şi salbe din noroi?

Şi cine altul, Doamne, ar pune în câmpie
Covor de viorele trezite de sub glie?
Brânduşele sfioase să treacă prin polei,
Şi prin zăpada rece să iasă ghocei?

Doar Tu, Tu ai, Isuse, puterea învierii,
Să-aduci în locul iernii fiorul primăverii!
Iubirea să răsară ca florile de crini,
Din cioturile negre..., din inimi de creştini!

Trezeşte azi poporul cu vânt de primăvară
Iubirea şi cântarea, nădejdea să răsară!
Adu mireasma păcii, slăvite Creator,
În inimile noastre cu har nemuritor!

Dacă din nimic făcut-ai...

Dacă din nimic făcut-ai,
Doamne, tot ce pot zări,
Salbe de mărgean de stele
Fără număr, mii și mii...

Dacă în pustiuri moarte
La Cuvântul Tău cel sfânt
Se ivesc narcise albe,
Gladiole, rând pe rând...

Dacă atârnat pe boltă
Faci pământul zi de zi
Să gonească fără zgromot,
Înspre-un veșnic miazăzi...

Dacă dintr-un nor ce zboară
Fără țintă, fără gând,
Faci să picure, minune,
Stropi de apă pe pământ...

Doamne, uită-Te la mine
Azi cu ochii Tăi cei buni:
Fă și din pustia-mi seacă
O grădină de minuni.

Fir de iarbă...

- Fir de iarbă în dumbravă,
Nu ţi-e greu? Nu ţi-e greu?
Să-ţi ridici peste vâltavă
Fruntea fragedă, firavă,
Şi atras de curcubeu
Să porneşti din brazda tare,
Dintr-o groapă, către soare...
Nu ţi-e greu? Nu ţi-e greu?

- O, e-n mine o putere
De nespus, de nespus...
Duh de viaţă prin artere,
Duh preasfânt de înviere.
Ce mă-mpinge tot mai sus;
Şi-o chemarea care vine
Dinspre zările senine,
De nespus, de nespus!

- Fiу de Rege, snop de soare,
Cum va fi? Cum va fi?
Când în glas de deşteptare,
Trâmbiţa răsunătoare
Din mormânt te va trezi,
Şi prin bulgării de tină
Vei ieşi înspre lumină...
Cum va fi? Cum va fi?

Zvon ceresc

Abia sosiți din depărtare,
Din țări mai calde și cu soare,
Cocorii, obosiți de zbor,
Au poposit într-un răzor,
La însurare...

Când, iată, norii din tărie,
S-au adunat cu vijelie,
Și au lovit necruțător
Potop în stolul călător
Cu dușmănie.

Grăiește unul mai cu stare:
- Măi, frați, să-mi fie cu iertare,
Dar în vîforniță nu stau!
Mă-ntorc 'napoi; eu nu mai vreau
Să vin la adunare.

Dar altu-i spune cocorește:
- Mai stai, frăție, și privește,
Că-ncep să iasă ghoiocei,
Și după ploaie, frunza-n tei
Înmugurește...

Așa-i cu iarna cea amară...
Așa-i cu-a inimii povară...
O, Doamne, adă zvon ceresc,
Și-n suflet vânt dumnezeiesc
De primăvară!

Osana!

Osana! Înălțat să fie
Acel ce vine ca-mpărat
Să-aducă noua-mpărătie
Și harul binecuvântat!

Osana! Veșnic să răsune
Cântarea Mirelui preasfânt!
Din tobe, trâmbițe și strune
Lăudați pe Domnul pe pământ!

Osana! Aduceți-I slavă,
În dulci și sfinte melodii,
Căci dintr-a cerului dumbravă
Cu noi azi cântă îngerii.

Osana! În podoabe sfinte
Biserica s-a îmbrăcat,
Și ieșe astăzi înainte,
Slăvind pe Marele-mpărat!

Osana, Šilo din vecie!
Să piară haina de război!
Cântați, cântați de bucurie:
Al Păcii Rege e-ntră noi!

Intrarea triumfală

Demult, când regele călare suia-n alaiuri triumfale,
Venea pe calul alb ca lâna, înconjurat de osanale!
...Dar într-o zi de primăvară Slăvitul Împărat divin,
Iată-L că vine în cetate, smerit, călare pe-un asin.

Și altădată toți boierii cu sare așteptau și pâine
La poartă pe-mpărat, spunându-i: Bine-ai venit la noi, stăpâne!
...Dar când Isus veni-n cetate, din dealurile măslinii,
S-au bucurat numai săracii, și-n jurul Lui numai copii.

În vremuri vechi de mare fală, când regele venea acasă,
Era-n cetatea lui de scaun o sărbătoare luminoasă.
...Dar când Isus intra pe poartă, în loc să fie-ncoronat,
Vrăjmașii numărau argintii, să fie prins și condamnat.

Cu flori alaiul și mulțimea mergeau spre casa-mpărătească,
Și-acolo totul era gata, pe împărat ca să-l primească.
...Dar când Isus păși în Templu, înconjurat de ucenici,
În Casa Lui erau tâlharii, și-a trebuit să ia un bici.

Iar regele primea 'nainte o cheie grea, cheia cetății,
Ca semn că e stăpân de-acuma, și are sabia dreptății.
...Dar preoții cei mai de seamă, iată-i vorbind cu gând viclean:
„Isus vrea să ne strice Legea... Să piară-acest Galilean!”

Am rupt, Isuse, pentru Tine...

Am rupt, Isuse, pentru Tine
Din crângul vieții înfrunzit,
Finici de dor și de suspine,
Și calea Ți-am împodobit
Cu haina dragostei din mine,
Cu tot ce-am îndrăgit!

Am rupt din viața mea prieagă
Atâtea ramuri la hotar,
Și-am strâns din valea cea mai dragă
A viselor ce-n piept tresar,
Iubirea inimii întreagă,
Ca să Ți-o dau în dar.

Am rupt și ramuri înflorite
La margine, lângă poteci,
Le-am pus în șiruri risipite,
Covor pe care Tu să treci,
Să fii, Isuse Preaslăvite,
Încoronat pe veci.

Am rupt din flori de lăcrămioară,
Buchete pentru-al Tău alai,
Ca într-o zi de primăvară
Să simți parfumul lor de rai,
Și-atunci să vii la noi în țară,
Și Pacea să ne-o dai...

La Golgota...

La Golgota, purtând povara unei lumi deșarte,
Hristos a rupt blestemul milenar închis în moarte,
Și nouă, osândiților din groaznicul abis,
O cale spre lumină și viață ne-a deschis.

La Golgota-s răscruci de drum, fotonii se despică,
Se sfăr'mă lumi, când crucea Lui din stâncă se ridică.
Se prăbușesc împărății, și tronuri cad greoi,
Când stropii Lui de sânge sfânt și-I picură-n noroi.

Nu-i trâmbiță să cânte azi iubirea-n simfonie,
Nici pană focul dureros din cruce să-l descrie!
Nu-s clopote să sune-n vânt al Golgotei coșmar,
Nici pietre de-amintire nu-s pentru al crucii har.

Din mii de căi lactee și vârtejuri de lumină,
Sosește Mielul jertfei sfânt, curat și fără vină,
Să bea al morții-amar venin, otrava de blestem,
Bătut, lovit, scuipat, străpuns, și răstignit pe lemn!

O, ceruri, stele, galaxii, luminători de seamă,
Și îngeri, voi care-ați văzut întreaga crucii dramă,
Spuneți-mi marele mister: Stăpânul Creator,
Întins pe-o cruce moare-n chin... ca eu să nu mai mor!

Mater Dolorosa

La poala crucii stă jelind
Cu lacrimi de durere,
Măicuța blândă tresărind
De parcă ei acum i-întind
Buretele cu fiere.

Își vede Fiul chinul greu
Durerea cum Și-o duce;
Au răstignit pe Dumnezeu,
Pe Marele Arhiereu,
Pe Fiul ei pe cruce!

Tâșnesc din fiecare cui,
Ca-n țipetele Ramei,
Rubini din trupul Domnului,
Și se topesc sub crucea Lui
În lacrimile mamei.

Pe-altarul dragostei legat
Hristos în chinuri moare...
Măicuța-L vede-ncoronat
Dar nu cu spini..., ci înălțat
În veșnică splendoare.

Cu-adevărat!

Cu-adevărat, ești Împăratul,
Ești Domnul gloriei suprem!
Și tocmai Tu ai luat păcatul,
Și Te-ai făcut, pe lemn, blestem!

Cu-adevărat, Tu ești Mesia,
Și-i fără seamăn slava Ta,
Dar ai lăsat Împărăția;
Și-ai coborât la Golgotha.

Cu-adevărat, ești Voievodul,
Mărețul Rege preaslăvit!
Dar iată, viermele și glodul,
Cununi de spini Ti-au împletit.

Cu-adevărat, ești sfânt și mare,
Dar Te-ai ascuns sub răni adânci,
Să dai alean și vindecare,
Din trupul care-n chin Ti-l frângi.

Cu-adevărat, Isuse dulce,
Ești Dumnezeu cel înălțat!
Iar eu, sutașul de la cruce
Ce inima Ti-am sfârtecat!

Te-ai alipit de lemnul răstignirii!

Te-ai alipit de lemnul răstignirii,
Isuse, ca-ntr-o dulce-mbrătișare,
Și-ai stat legat și țintuit pe cruce
Ca-ntr-un sărut prelung de-ncoronare!

Te-ai dat, Isuse, preț de ispășire,
Pentru o lume moartă în păcate,
Și-ai vrut din noi, cei scoși de la pieire,
Să faci coroana Ta de nestemate!

Te-ai lăsat frânt la stâlpul infamiei,
De parc-ar fi fost cea dintâi onoare;
Și Te-ai lăsat scui pat, purtându-ți crucea,
Ca-n cel mai sfânt alai de sărbătoare!

Te-ai așezat între pământ și ceruri,
Cu trupul mistuit ca o făclie
Și ai sorbit paharul suferinței,
Parcă-ar fi fost pahar de cununie!

De-atunci lovim în Tine în neștire,
Și-n loc să Te iubim, Te dăm afară...
Iar Tu Te uiți la noi cu-aşa iubire,
De parcă vezi cea mai de preț comoară!

Când Domnul pe cruce...

Când Domnul pe cruce S-a frânt pentru mine,
A frânt și puterile morții meschine.
De-atunci orișicine-a crezut nu mai moare,
Ci merge pe Calea cea vie spre Soare.

Când Domnul sorbea de pe crucea urgiei
În chinuri cumplite paharul mâniei,
A șters și zapisul poruncii deșarte
Ce mă blestema fără milă la moarte.

Când Domnul striga de pe cruce „Mi-e sete!”
Iar sângele Lui se scurgea pe-ndelete,
Atunci mi-a țășnit din Golgota și mie
Izvorul vieții cu apa cea vie.

Când Domnul pe cruce în bezna de-amiază
Privea peste veacuri spre cei ce-L urmează,
Atunci mă căuta cu întreaga-I ființă,
Atunci a sădit și în mine credință.

Când Domnul pe cruce lupta cu vâltoarea,
Atunci începea pentru noi Sărbătoarea.
Când El Se stingea în blestemul pierzării,
Atunci s-a aprins și lumina iertării.

Catapeteasma

La marginea între ce ochiul poate prinde
Și dincolo de noi, în lumea de fantasmă,
De unde infinitul necuprins se-ntinde,
Era desfășurată o catapeteasmă.

Perdeaua sfântă, cea mai scumpă de sub soare,
Cu firul ei de purpură și în subțire,
Stătea ca punte înspre lumea viitoare,
Și zid între ce-i muritor și nemurire.

La marginea dintre suspin și bucurie,
Între nelegiuri și Tronul îndurării,
Perdeaua atârna albastră, săngerie,
Hotar de netrecut din căile pierzării.

Și într-o zi catapeteasma cea curată
Cu broderii de heruvimi din lumea nouă,
Cu falduri prinse-n zarea binecuvântată
S-a despicate de sus și până jos în două.

Când trupul Domnului, Catapeteasma vie,
Se sfâșia la trista vremilor răscruce,
S-a rupt și pânza-ntr-o solemnă agonie,
Căci în Hristos o Cale s-a deschis prin cruce.

Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

În vase - uleiul de îmbălsămare,
Şi-n suflet - mocnită durerea cea mare,
Iar faţa - brăzdată de şanţuri adânci...

– Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

Mijesc zorii zilei, e zi de-nviere,
Şi noaptea sinistră cu umbra ei piere;
Dar ochii tăi umezi de veghe ţi-i strângi...

– Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

În foşnet de frunze mişcate de-o boare
Se-apropie Domnul în straie de soare,
Iar tu amintirea duioasă alungi...

– Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

Aici, lângă tine-i Fiinţa divină,
Te cheamă la viaţă, speranţă, lumină.
De ce în amarul durerii te frângi

– Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

Pământul întreg astăzi e-n sărbătoare:
Hristos a-nviat, şi în veci nu mai moare;
– Isuse... Rabuni... Tu noaptea alungi!
– Marie, Marie, te-ntreb, de ce plângi?

Hristos a înviat!

Hristos a înviat, Mărire
În veci lui Dumnezeu preasfânt!
Să cânte azi întreaga fire:
Isus ieșit-a din mormânt!

A înviat și nu mai moare,
E viu de-a pururi și Stăpân,
Zdrobind cătușe milenare
Și capul șarpelui hapsân.

El are-n mâini cheile morții,
Și-a locuinței morților.
A rupt sigiliile nopții,
Ne-a dat lumina zorilor!

Suntem ai Lui pentru vecie,
Ai vieții fără de hotar.
Răscumpărați din grea robie
Prin sângele de la Calvar.

Aceasta-i ziua cea mai sfântă,
Coroana săbătorilor!
Întreaga omenire cântă,
Isus e Rege-al regilor!

Când m-a chemat pe nume...

Când m-a chemat pe nume și m-a privit în față
Și parcă-ncet cu mâna pe frunte m-a atins,
Au năvălit prin mine șuvoaiele de viață,
Și bucuria păcii cu totul m-a cuprins.

Părea că-n unduirea de zare fermecată,
Vedeam o scară lungă din cer pân' la mormânt,
Și undeva pe-aproape au coborât de-odată
Toți îngerii măririi aicea pe pământ.

Veneau să-I pregătească pe-o rază de lumină
Aleea sclipitoare spre-ntinse înălțimi;
Se aranjau în șiruri deasupra de grădină
Arhanghelii puterii și sfinții heruvimi.

Dar Domnul printre cetini mă căuta pe mine,
Să-mi spună: - „O, Marie, nu plânge în zadar!”
- „Rabuni, Tu ești, Doamne?” - „Marie, nu mă ține!
Căci n-am ajuns la Tatăl pe-al gloriei hotar...”

Când m-a chemat pe nume eram printre morminte
Cu ochii plini de lacrimi și sufletu-ntristat...
Azi inima-mi tresaltă cu cetele preasfinte,
Și cânt de fericire, Hristos a Înviat!

Credința

Credința-i aur ce nu piere,
E foșnetul de înviere;
Și într-o lume care moare,
E vântul nou de sărbătoare!

Credința-s feșele de pânză,
În umbră vrând să se ascunză;
E cântec nou și poezie,
În vocea Lui spunând: „Marie!”

Credința-i marea întrebare:
„O, Simon, mă iubești tu oare?”
Și rănilor ce stau doavadă,
Pentru un Toma ca să credă.

Credința-s îngeri de lumină
Lângă mormântul de rugină.
Credința-i piatra prăvălită,
Și garda morții fugărită.

Credința-i sfântă lumânare
În întunericul cel mare!
Credința e Hristos în mine,
Când nu-L mai țin... ci El mă ține!

Capitolul din urmă

La școală, demult, când citeam câte-o carte
Curios mă-ntrebam, oare cum se termină?
Și-atunci frunzăream tocma-n ultima parte
Și-aflam liniștit ce avea să mai vină...

Biserică sfântă, a Domnului Turmă,
Rămâi lângă Domnul, nu-ți pierde credința,
Citește mărețul capitol din urmă,
Și vezi că a Domnului e biruința.

Hristos a-nviat călcând moartea prin moarte,
În El s-amplinit astăzi făgăduința,
Și scrie pe ultima pagină-n Carte
Că Domnul Isus are-n veci biruința.

E Vinerea Mare? Și iadul își scurmă
În lume cumplite cărări de durere?
Dar noi am citit deja Cartea la urmă,
Și știm că urmează o zi de-nviere.

În cruda-nclăstare din lupta nocturnă,
Noi stăm lângă Domnul cu toată ființa;
Capitolul gloriei vine la urmă
Și știm că a Domnului e biruința!

Hristos a înviat!

Se prăbușesc înfrânte cările genunii,
Împrăștiate veșnic prin hâurile lumii!
Înfrânti stau corifeii demonici fără glas,
Cetatea lor de spaimă pustie le-a rămas!

Căci peste-a lor redută de jaf și risipire
Hristos birutorul se-nalță ca un mire.
Cad stâlpii ce-mpressoară al morțiilor cătun,
Și ruptă e pecetea blestemului străbun!

Satana se ridică, spre poartă se avântă,
Să ia în ghiare negre pe Dumnezeu la trântă,
Dar cade-nfrânt cu capul sub un Călcâi domnesc,
Când stropii de pe cruce pe veci îl biruiesc.

Și Lucifer încearcă zadarnic să mai iasă
De sub piciorul care pe capul lui apasă.
Hristos zdrobește moartea cu moartea Lui călcând,
Din giulgiu se ridică, și ieșe din mormânt!

Răsună universul de slavă și urale,
Oștirile de îngeri înalță osanale:
Eroul biruinței, al Vieții Împărat,
Și Regele măririi, Hristos, a înviat!

Cu adieri de primăvară

Cu adieri de primăvară
Hristos, slăvitul Împărat,
Să fie și-n a noastră țară,
În veci de veci încoronat:
Hristos a înviat!

Am fost purtați din poartă-n poartă
Ca robi sub lanțul blestemat,
Dar ne-am legat a noastră soartă
De-un Nume binecuvântat:
Hristos a înviat!

Sub tricolor odinioară
Gemea pământ nemângăiat;
Să cânte azi întreaga țară,
Un imn slăvit și-adevărat:
Hristos a înviat!

A stat în tristele morminte
Un neam de seamă defăimmat;
E ceasul învierii sfinte,
Luminile s-au revârsat:
Hristos a înviat!

Peste Carpații din furtună,
Și peste Vadul din Bârlad,
Peste moșia cea străbună,
Un steag mareț am înălțat:
Hristos a înviat!

De la Măcin la Beba Veche,
Din Sighet pân' la Calafat,
Din Alba Iulia străveche,
La Cotroceni, sus la palat:
Hristos a înviat!

Nu spuneți că-i o fantezie,
Nu-i mit și basm imaginat.
Trezește-ți astăzi, Românie,
Credința-n Cel Crucificat:
Hristos a înviat!

Emaus...

Înspire Emaus, pe drumul de țară,
Cu gândul la Hristos și la mormânt,
Doi călători cu fețele de ceară,
Se furăsează-n umbrele de seară
Vorbind încet, cu șoapta dusă-n vânt.

– Cum L-au străpuns pe crucea blestemată,
Și cum curgea sânge nevinovat!
El, care-a spus o vorbă altădată
„Ieși, Lazare, afară!” și îndată
Din groapa morții Lazăr a-nviat!

– Da, răstignit de gărzile romane...
Și noi credeam că-i Unsul cel promis!
Dar de-a murit pe cruce în piroane,
Cum vin și spun femeile profane
Că au văzut mormântul lui deschis?

Se-aude foșnet straniu de sandale,
Și pași grăbiți se-apropie 'napoi.
E un Străin... un alt Drumet pe cale,
Și-ascunde fața-n falduri de mantale:
Galileianul! Iată-L lângă noi!

Nici o piatră, cât de mare...

Nici o piatră, cât de mare,
Prăvălită la mormânt,
Iată că n-a fost în stare
Ca-n a morții stăvilare
Să-L închidă pe Cel sfânt!

Nici sinedriul cu putere,
Și nici garda lui Pilat,
N-au putut opri-n zăbrele
Primul fulger de-nviere
Ce din morți S-a ridicat!

Căci pecețile romane,
Și puterile din iad,
Tronurile suverane,
Stăpânirile dușmane,
Toate-n fața slavei cad.

Și de-atuncea niciodată,
Nici o lance sau ciocan
Nu mai pot să țină-n sloată,
Într-o groapă blestemată,
Pe-un al Domnului oștean!

E viu!

E viu... Isus Hristos a înviat,
Călcând peste-a mormântului genune,
Şi-acum, cu slavă-n veci încoronat,
E gata-ntreaga oaste s-o adune!

Prin moartea Sa, Hristos a doborât
Puterile Satanei în derută,
Şi în mormântul rece-a coborât
Să spargă a păcatului redută.

Războinicul viteaz a înviat,
E viu în veci de veci, şi nu mai moare;
Şi nici acei pe care i-a salvat
Cu dreapta Lui atotbiruitoare.

Din cele patru zări acum, priviţi,
Ne adunăm spre norul de lumină,
Şi toti, prin Învierea Lui uniţi,
Strigăm spre Mirele iubit, să vină!

Cântaţi-I pe pământ şi-n înălţimi,
Lăudaţi-I Numele printre popoare,
El vine-nconjurat de heruvimi
Cu zecile de mii în sărbătoare!

Iată, binecuvântați pe Domnul!

Psalmul 134

Iată, binecuvântați pe Domnul,
Robii Domnului preasfânt,
Voi ce v-ați legat în viață
Să aveți mereu în față
Taina sfântului Cuvânt!

Iată, binecuvântați pe Domnul,
Cei ce-n adunare stați,
Și vegheați de la-nserare
Pân' la revârsat de soare
Și într-una vă rugați!

Iată, binecuvântați pe Domnul,
Voi aleșilor iubiți,
Ridicându-vă curate
Mâinile cu bunătate,
Și pe Domnul preamăriți!

Iată, binecuvântați pe Domnul,
Creatorul tuturor.
El cu har ne cercetează
Și ne binecuvintează,
Azi și-n vecii vecilor!

Când în furtuna vieții...

Când în furtuna vieții te prinde un vârtej,
Ridică-te-mpotrivă! Nu fi un scai, un vrej!
Ia sabia credinței în mâna curajos!
Tu ești chemat la luptă, oștean al lui Hristos!

Da, ești făclie slabă, lămpașul cel mai mic...
Dar razei tale slabe nu-i pese de nimic!
Acolo printre umbre, în întuneric gros,
Tu ești chemat în lume lumina lui Hristos!

Cumva te prinde somnul, și-ai vrea să dormi puțin?
Nu te lăsa în plasa dușmanului hain!
El dă asaltul noaptea, cu ură, nemilos;
Tu ești chemat la veghe, străjer al lui Hristos!

Mândria când țintește atac fulgerător,
Și vezi venind săgeata cu vârf otrăvitor...
Apleacă-te-n cenușă, în pulberea de jos,
Tu ești chemat la jertfă, O, frate-al lui Hristos!

Când lumea te cuprinde cu lacome dorinți,
Și dulce te îmbie cu cei treizeci de-arginți...
Fii brav, respinge pofta, ia-ți crucea bucuros;
Tu ești chemat la slavă, ești slava lui Hristos!

Rugăciunea uitată

În clipa dimineții, când soarele răsare
Și umple cu lumină și râs întreaga zare,
Nu simți fiorul dulce ce îți tresaltă-n piept:
„Hai, rogă-te la Domnul Isus din Nazaret?”

În goana de suveică pe-a timpului aripă
Nu simți dorința păcii să te oprești o clipă?
Și-o simplă întrebare răsare în secret:
„Azi ai uitat de Domnul Isus din Nazaret?”

În cea mai înfocată și aprigă dorință,
În toi de argumente, în planuri de sedință,
Deodată îți apare un chip de sfânt Profet:
„L-ai căutat pe Domnul Isus din Nazaret?”

În clipele de seară, când foșnetul adie
Mireasma răcoroasă cu iz de iasomie,
N-auzi o voce caldă cum te întreabă-ncet:
„Tot nu vorbești cu Domnul Isus din Nazaret?”

Și-n orele de noapte când zboară poștaloane
Cu tainice răvașe de visuri la obloane;
Mai vine iar „poștașul” să ia târziu colet:
„Nimic n-ai pentru Domnul Isus din Nazaret?”

Tăcerea din ceruri...

Opriți-vă, harfe, chimvale, timpane,
Tăcere deplină în ceruri să fie!
Se roagă-n Jilava, cuprinsă-n prigoane,
Și-n lanțuri, o oaste de sfinti pe sub glie...

Iubitule David, oprește-ți cântarea!
Tu, Moise, stai și ascultă o clipă!
Cu sunet de bucium sfidând încisoarea,
O rugă din umbrele reci se-nfiripă...

Mai sunt melodii care vin din canale,
Și temnițe-adânci cu pereți care cântă,
Bătăi de ciocan ce se schimbă-n urale,
Și lanțuri ce spun o istorie sfântă.

Tăcere! În ceruri se face tăcere!
Se-aud rugăciuni și cântări ce palpita
Din locul de beznă, de chin și durere:
Se roagă Biserica sfântă unită.

Și fii lui Core-au lăsat să-amuțească
În ceruri a treptelor dulce cântare:
Se-aude o doină acum, românească,
O rugă venind din necazul cel mare!

Mama

A fost odată printre noi,
A fost ca-ntr-o poveste,
Din neam de-acela de eroi,
— O mamă-n zilele de-apoi —
A fost... și nu mai este!

A fost odată ca un vis
Ce nu se mai destramă,
Ca un surâs de Paradis,
Un strop de farmec nedescris,
A fost o dulce mamă!

Ne-a dat tezaurul bogat,
În sfânta ei credință:
Un Dumnezeu adevărat,
Și-un foc în piept, și-un trai curat,
Și-a cerului dorință.

...O, Doamne-atâta mi-ai lăsat,
Doar chipul ei în ramă...
Dar știu că-n Cerul minunat,
Ce Tu, Isuse, ni l-ai dat,
Mă-așteaptă scumpa mamă!

Ca-n vis frumos...

Ca-n vis frumos ce-aș vrea să nu se mai termine
Aşa te văd mereu, mămico, lângă mine...
Parcă aduci și azi atâtea mângăieri,
Din vremuri ce s-au dus ca ziua cea de ieri.

Aievea parcă-aud povața înțeleaptă,
Să stau lângă Isus, să merg pe calea dreaptă,
Când îmi vorbeai încet, cu zâmbet neuitat,
Și-n inima-mi de prunc pe Hrist' mi L-ai săpat.

Și n-a fost uragan cu furie nebună,
Și nici val însipumat, nici vuiet de furtună,
Să șteargă ce-ai sădit cu graiu-ți răbdător
Cuvântul din Scripturi, curat, nemuritor.

Mă arde dorul azi să mai aud odată
Cuvântul tău în zori, din somn cum mă deșteaptă,
Sau dulcile chemări, la masă să ne-aduni,
Sau graiul cel domol în sfinte rugăciuni.

Știu bine, că-n curând din nou vom fi-impreună
În Țara fericirii, în casa cea mai bună.
Mă iartă, pân-atunci mai plâng din când în când,
Privind albumul vechi aicea pe pământ...

Chemări la înserat

Aud, ca altădată,
Chemări la înserat.
Şi tata lângă poartă,
Cu vocea tremurată,
Ne cheamă la cinat.

Iar mama, dulcea mamă,
Cu faţă de bujor,
Se-ascunde sub năframă,
Şi-ncetişor ne cheamă
Cu glasu-i iubitor.

„Copii, veniţi la masă,
E totul pregătit!
Şi negura se lasă,
Veniţi, copii, acasă,
'Nainte de-asfinţit!'

Iar noi, copii de joacă,
Mai stăm... umbrele cresc,
Şi nimenea nu pleacă.
Iar ei smeriţi se-apleacă,
... Ne-aşteaptă-n prag ceresc!

Chipul mamei

Un zâmbet cald și înțelept,
Mi-a luminat copilăria
Și m-a-nvățat să știu să-aștept
Din aspre neguri bucuria.

Doi ochi gingași, încântători,
Ca strălucirile din stele,
Mi-au dat lumini de sărbători,
În noptile cele mai grele.

Un grai cu sfinte desfătări,
De adiere îngerească
Mi-a umplut viața de cântări
În limba noastră românească.

Și doi obraji de catifea
Cu lacrimi calde, iubitoare,
Mi-au fost altar în vreme rea,
Cu rugi și binecuvântare.

O, mamă, chipul tău va fi
Icoană scumpă, neuitată,
Până când sus în veșnicii
Lângă Isus vom fi odată!

Mamă scumpă

Mamă scumpă, mamă dragă,
Azi e scris în calendare
Să serbeze lumea-ntreagă
Ziua ta de sărbătoare.

Mamă binecuvântată,
Cu sfială vin la tine,
Să mai simt ca altădată
Mângăierile-ți senine.

Cu petale plângătoare
Din iubirea mea prieagă
Îți aduc acum o floare,
Mamă scumpă, mamă dragă.

Floare de liliac amară,
Cu dorință și cu suspine,
Cu oftări de sub povară,
Din cărările străine.

Și-n parfumul primăverii,
Să-ți mai prind în păr o floare:
Cu fiorul revederii,
Și cu dor, o sărutare.

Dorințe copilărești...

O, Doamne, știu că-n ceruri sunt numai bucurii,
Că vei avea surprize pentru ai Tăi copii,
Că frumuseți de slavă cum n-am visat nicicând
Le vom avea cu Tine în nesfârșita zi;
Dar iată ce dorințe îmi vin, aşa, în gând...

Locașul meu în slavă, — Ti-aș cere, dacă vrei —
Să fie pe aproape, vecin cu frații mei,
Cu cei ce-am stat în lacrimi, O Bunule Isus!
Căci ne-am iubit aicea în anii-aceștia grei,
Și-am vrea tot împreună să fim și-acolo sus.

Apoi, să faci, Isuse, în cer din când în când,
Miresmele să fie de-aici de pe pământ,
Să simt aroma dulce a fânului cosit,
Ca undeva-ntr-o vale, în adieri de vânt,
Când prima oară-n viață, cu mine Te-am simțit.

Iar la Ospățul mare în cerul minunat,
Să ne așezi pe-aproape, să nu stăm separat;
Să fiu cu-ai mei la masă, cei dragi de pe pământ,
Așa cum stam în casa cea veche altădat',
Să pot să râd cu lacrimi, și fericit să cânt!

Un Domn, o Credință, un Botez!

Cu legământ păşim 'nainte
În fața tronului de har,
Și dragostea noastră fierbinte
O punem astăzi pe altar.

Un Domn avem, un Rege mare,
Isus Hristos cel înviat,
Stăpânitor peste popoare,
Slăvitul vieții Împărat.

Și o credință ne unește,
Un steag mareț și glorios.
Suntem oștirea ce vestește
O lume nouă în Hristos.

Iar în botez e mărturia
Ce ne-a legat pân' la mormânt:
Că-n Dumnezeu ne e tăria,
Iar noi, poporul Său cel sfânt.

Mărturisim astăzi iubirea,
Și harul cel nemărginit;
Isus Hristos e mântuirea...
Să-I fie Numele slăvit!

Mai stai cu mine, Doamne...

Mai stai cu mine, Doamne, și nu mă părăsi,
Ești în pustia vieții Izvor de ape vii!
În inima-mi slăbită de lupte și furtuni
Mai toarnă iar senină o zare de minuni!

Mai dă-mi, O Doamne, ceasuri de har strălucitor,
Ca și demult, odată, pe muntele cu dor,
Când m-ai luat de mâna, și pasu-mi de copil
Urma întâia dată pe Calea Ta umil.

Mai lasă, Doamne, harul deschis și-mbelüşugat,
Să curgă peste mine ca-n locul minunat,
Unde din norul slavei Cuvântul Tău vorbea,
Iar robul Tău cu lacrimi stătea și Te-asculta!

Mai ia nuiuaua, Doamne, cu care m-ai lovit,
Să știu că ești cu mine chiar dac-am rătăcit;
Căci nu e chin mai aspru decât să fiu pierdut,
Și să nu-mi dai mustrarea și dulcele-Ți sărut.

Mai spune-mi, Doamne, iarăși cuvintele de vis,
Că mă iubești întruna, și ai un Paradis,
Unde la Tine-n slavă mă-aștepți cu drag să vin,
Cu brațele deschise, la Poarta de rubin.

M-ai ridicat...

M-ai ridicat din adâncul de groază,
Din groapa morții, din negrul pământ.
Numai Iubirea Ta mă luminează,
Tu ai, Isuse, al vieții cuvânt!

M-ai ridicat din cerșitul la poartă,
Din desnădejdea atâtore oftări;
Sacul de jale și cărja deșartă,
Au dispărut pe-ale slavei cărări.

M-ai ridicat din gârbaciul de slugă,
Și m-ai făcut al Tău frate iubit;
Harul Tău face și din buturugă
Să încolțească lăstarul dorit.

M-ai ridicat din bodroanțe murdare,
Ca să mă-mbraci în mărire și har;
Tu ești, Isuse, parfumul din floare,
Sfânta mireasmă și-al vieții nectar.

M-ai ridicat din cenușa fierbinte,
Plânsul amar mi l-ai înveselit;
Mi-ai dat mantaua cântărilor sfinte,
Și ca pe-un mire m-ai împodobit!

Duh sublim al păcii sfinte...

Duh sublim al păcii sfinte,
O, iubit Învățător,
Pune blândelete-Ți cuvinte
În inima tuturor!
Nu ne lăsa în vorbire
Să păcătuim cumva,
Sau prin gând de rătăcire
Să supărăm fața Ta!
Nu ne lăsa ca să mergem
Dacă nu vii Tu cu noi,
Nici pe cale să culegem
Numai vreascuri și gunoi!
Duh sublim de mijlocire
Al suspinelor cu dor,
Strânge-ne într-o unire,
Doar o turmă și-un Păstor!
Duh sublim de zări albastre,
Ne ridică fruntea-n sus;
Umple inimile noastre
Cu lumina lui Isus!
Și încheagă-ne într-una
În iubire strâns uniți,
Dacă vine iar furtuna
Noi să fim nedespărțiți!

E Duhul Sfânt la lucru

Când se vestește astăzi cuvântul pocăinței,
Și când se-aude vuiet ca vuietul credinței,
Și când mulțimi înalță pe Domnul maiestos,
E Duhul Sfânt la lucru în cinstea lui Hristos.

Când inima ne arde ca jertfa pe altare,
Când piere pofta lumii și firea veche moare,
Când am respins plăcerea și de păcat fugim;
E Duhul Sfânt la lucru, ne-nvață să trăim.

Când auzim chemarea și inima tresare,
„Veniți în Macedonia, veniți cu ajutoare!”
Când știm ce scump e prețul, dar nu vrem altceva;
E Duhul Sfânt la lucru, și lângă El ne vrea.

Când în desert dau viață grădinile divine,
Și în pustiu de moarte curg râuri cristaline,
Când flori de viață nouă din mărăcini răsar;
E Duhul Sfânt la lucru, cu glorie și har.

Când înspre miez de noapte, Biserică aleasă,
E gata pregătită, a Mirelui mireasă.
Când sfinții cântă „Vino, Isuse, mai curând!”
E Duhul Sfânt la lucru... Se bucură plângând.

Duh divin de viață nouă...

Duh divin de viață nouă,
Duh divin, mângăietor:
Toarnă azi cerească rouă,
Să rodeasc-al Tău ogor!

Duh divin al bucuriei
Scumpelor împărtășiri:
Fă din oasele pustiei,
Ne'nfrițatele-Ți oștiri!

Duh divin de mângăiere,
Duh al harului sublim:
Întronează cu putere
Pacea în Ierusalim!

Duh divin de zori senine
Duh al slăvilor de sus:
Pune-n inimi cu suspine
Dor de slava lui Isus!

Duh divin al nemuririi,
Și-a-nvierii de apoi:
Scaldă-ne-n mirul iubirii,
Și rămâi, rămâi cu noi!

Mângăietorul

Ca un azur de cer senin la înscriere
Și ca zefirul cald ce-adie-n frunze rare
Cu noi e Dumnezeu, Mângăietorul dulce,
Și-n susur mlădios ne ia și ne conduce
Spre zări strălucitoare.

Ca picături de har din ploaia cea târzie
Peste-un pământ uscat de secetă-n pustie,
Așa e Duhul Sfânt când între noi coboară
Pe-aripi de rugăciuni în clipele de seară,
Și toarnă bucurie.

Ca undelemnul scump al ungerilor sfinte
Ce curge pe obraz și trece pe veșmintă,
Aici e Dumnezeu; cu noi El Se desfată
Într-un parfum sublim de smirnă preacurată
Și dragoste fierbinte.

Ca visul cel senin din noapea furtunoasă,
Ca un opaiț mic în bezna neguroasă,
Cu noi e Duhul Sfânt, furtunile înfruntă,
Ne-nvață să iubim, ne-mbracă pentru nuntă
În haina de mireasă.

Ce sabie măreață!

Ce sabie măreață, cumplită și temută,
E sabia oștirii lui Dumnezeu în luptă!
Dar pentru cine-o ține în teacă sau vitrină
E sabie degeaba, și-adună doar rugină.

Ce foc în felinare, ce flacără-n făclie,
Este Cuvântul vieții ce-aduce bucurie!
Dar și ce fum ridică un foc ce nu se-aprinde,
Când putregaiul lumii în miriște se-ntinde.

Cuvântul e ciocanul ce sparge stânca tare,
Și drum deschide-n față spre noile hotare;
Dar și ciocan ce rupe, distrugе și strivește,
Pe-acela care-ntruna i se împotrivește.

Cuvântul de la Domnul pătrunde-n inimi moarte,
El judecă simțirea, și-ncheieturi desparte.
El taie-n adâncime și sparge sloi de gheăță,
În noi distrugе răul, ca să ne dea viață.

Deci sabia luminii să iasă peste țară,
Ciocanul să cioplească, poporul să nu piară!
E-o cinste fără seamăn, dar și o datorie
Să folosim Cuvântul și-a Duhului tărie!

În Biblia sfântă...

În Biblia sfântă, bogată,
Ne dă Dumnezeu bogății,
Ne dă pacea Lui minunată,
Ne dă mângăierea curată,
Și gloria din veșnicii.

În Biblia sfântă și vie
Putere avem din Cuvânt;
Și iadul și lumea să știe
Că-n luptă, și-n grea bătălie
Cuvântul rămâne ne'nfrânt.

În Biblia sfântă, divină,
Cu slove muiate în har,
Ne dă Dumnezeu o grădină,
Nespus de frumoasă, sublimă,
Cu pomul vieții în dar.

În Biblia sfântă, aleasă,
E dulcea chemare din zori:
— Biserică, scumpă Mireasă,
Îmbracă-te-n în și mătasă,
Și ieși la-ntâlnire pe nori!

Cuvântul

N-ai dat, Isuse, niciodată
Făgăduințe-nșelătoare,
Cuvântul ce l-ai spus odată
Rămâne veșnic în picioare!

A universului tărie
Stă la porunca Ta divină;
„Lumină,” ai grăit, „să fie!”
Și bezna s-a făcut lumină!

Protoni și electroni, sfărlează,
Aleargă în a lor orbite;
Dar niciodată nu cutează
Să calce legile-Ți slăvite.

Natura e o simfonie,
Și nu lipsește nici o notă;
Se împlinește tot ce scrie
Până la cea din urmă iota.

Cuvântul Tău nu-i vorbă goală;
E sfânt, puternic, forță vie!
De-acest Cuvânt ce nu înșeală
Ne-am legat viața pe vecie!

Eu ce Ți-am dat...

Eu ce ți-am dat a fost o viață
Distrusă-n pofte și păcat;
Iar Tu ai fost Păstorul care
Din mărăcini m-ai ridicat.

Eu ce Ți-am dat a fost gunoiul,
Din traful irosit, murdar;
Iar Tu, Isus, mi-ai dat parfumul
Și bucuriile de har.

Eu ce Ți-am dat au fost doar zdrențe,
Din zdrențele acestei lumi;
Iar Tu mi-ai dat un strai de nuntă,
Și strălucitele cununi.

Eu ce ți-am dat a fost un plânset,
Și gemete prelungi de chin;
Iar Tu, Isus, mi-ai dat cântarea
Cu armonii de cer senin.

Eu ce Ți-am dat au fost doar cioburi,
Doar hârburi dintr-un vas stricat;
Iar Tu mă faci un vas de cinste,
De alabastru minunat!

Chemare la pocăință

Suflet preaiubit de frate, de român cu dor de casă,
Te întreb, ai pregătită veșnicia luminoasă?
Ți-ai făcut o socoteală, pentru cine, - te-ai gândit?
Pentru cine ești pe lume? Unde-alergi aşa grăbit?

Lumea cu otrava morții vrea să-ți farmece privirea
Și cu tava de minciună să-ți aducă nimicirea.
Însă Duhul Sfânt cu harul și cu graiul plin de dor,
Vrea să-L vezi pe Domnul slavei, să-L primești ca Salvator.

Împrejurul tău se-adună îngerii cu fețe sfinte,
Serafimii cu ființe de jăratece fierbinte,
Heruvimii în armură scot din paloșe scântei
Să te smulgă de sub ghiara diavolilor cei mișei.

Iar deasupra, Duhul vieții îți întinde astăzi darul,
Să primești credința vie, cerul, mântuirea, harul!
Și în ochii Lui se-aprinde bucuria de nespus
Că vei fi moștenitorul slavei Domnului Isus!

Însă hotărârea mare e-n puterea gurii tale:
Vrei să mergi pe calea-ngustă, sau pe larga lumii cale?
Vrei Palatul fericirii, sau blestemul nemilos?
Fă-ți dar bine socoteala, și alege-L pe Hristos!

Dacă inima ta

Dacă inima ta lâncezită dorește
Parfumul de pace din cerul senin,
Aleargă la Domnul, la El înflorește
În taina iubirii al slăvilor crin.

Dacă-n sufletul tău clocotește întruna
Dorința fierbinte să urci tot mai sus,
Aleargă la cruce, acolo-i cununa
Și scara iubirii, la Domnul Isus.

Dacă umbli cu fața lovită-n furtună
Și inima arde în lacrimi cu dor,
Privește în zare o țară mai bună,
La Domnul te-așteaptă al păcii izvor.

Dacă simți că-n butuci desnădejdea te ține,
Te vezi o corabie fără catarg...
Sus inima, frate, e Domnul cu tine,
Cu mâna la cârmă, te-aduce din larg.

Dacă-n seceta lumii tu guști uscăciune
Și inima strânge ciulini din pustii,
Aleargă la Domnul, El poate să-adune
În tine șuvoaiele apelor vii.

Te-am căutat...

Te-am căutat, iubit Isuse, într-un azur de cer cu soare
În bucuria fără seamă a razelor strălucitoare...
Dar Ți-am văzut Fața-ntr-o noapte, la Peniel lângă Iordan,
Când din fugarul fără țară, Tu m-ai făcut al Tău oștean.

Te-am căutat în floarea dalbă și în miresme de zambile,
Știam că Tu ești frumusețea din cele mai senine zile,
Că ești desăvârșit în toate, slăvite, mare Ziditor...
Dar Te-am găsit în haine rupte, și-n ochii unui cerșetor.

Te-am căutat în toată lumea, să-Ți văd lumina fermecată,
Și ești aevea pretutindeni, ascuns ca piatra nestemată;
Și știu că mare e-al Tău Nume, lucrările Tale sunt mari...
Dar Te-am aflat întins pe-o cruce și socotit între tâlhari.

Te-am căutat în armonia sublimelor cântări de seară,
În corurile grandioase, și-n glasul strunelor de vioară,
Credeam că ești printre arpegii și-n trioleții cei plăpânzi...
Dar Te-am găsit tăcut la patul săracilor ce mor flămânci.

Te-am căutat, Isuse Rege, în locurile înălțate,
Pe tronurile de tărie a celor mai de sus palate...
Dar Te-am găsit turnând uleiul pe rana celor slabii și mici:
Te-ai pogorât până la mine, O Doamne, ca să mă ridici!

'Nainte ca Domnul...

'Nainte ca Domnul să prindă-ntre stele
Pe bolta înaltă șirag de mărgele,
Ştia și toți anii și zilele mele...
Ştia și durerea ce taie cumplit,
Și râsul de soare din visul dorit,
Iubirea Lui toate mi le-a pregătit.

'Nainte ca Domnul să pună-n colină
Aroma de miere ascunsă-n sulfină,
Ştia că va face-nțelept o albină...
Să nu fi știut El că-n drum voi avea
Durerea ca floarea, și-n suflet să-mi dea
Puterea să scot o dulceață din ea?

'Nainte ca Domnul să pună un soare
Să ardă cu razele lui sclipitoare,
Vedea și pământul rotindu-se-n zare...
De-atunci mă vedea și pe mine atins
De dragostea Lui, în orbită cuprins,
În raza iubirii, în haru-I nestins.

'Nainte ca Domnul să facă lumina,
Ştia că va face și ochiul, retina;
Dorea să-I vedem împreună grădina...
Atâtea splendori Dumnezeu a lăsat,
Și-n toate ne spune cu grai fermecat:
„Iubirea Mea doar pentru voi le-a creat!”

Într-o bună dimineață...

Într-o bună dimineață,
Ca un fir ușor de ață,
A ajuns pe-al meu obraz,
O lumină prin pervaz.

– Rază clară și senină,
Ce aduce-a ta lumină?
– Eu ascund în trupul meu
Legământ de curcubeu.

– Rază clară și frumoasă,
Ce ne spui aşa voioasă?
– Vin din soare la pământ
Cu iubirea Celui Sfânt.

– Rază clară și iubită,
Cum de ești aşa zorită?
– Sunt grăbită să vestesc
Mila Tatălui ceresc.

– Rază clară, nu ți-e frică?
Bezna-i grea și tu ești mică!
– Dumnezeu mi-a spus că sănt
Mii și mii cu mine-n rînd!

Eliberare!

Din pătimirile acestei lumi deșarte
Din întunericul în care-am fost cuprins,
Din vaietele încrucișărilor de moarte
Dintr-un cuptor al remușcărilor, nestins...

Din lanțurile-acelea de obidă, grele,
Din cel mai înfiorător și lung coșmar,
Dintr-un cazan amar, deamar ca cel de fiere,
Din goana luptelor luptate în zadar...

Din temnițele de tenebre și tăciune,
Din cel mai săngeros blestem dintre urgii,
Din groapa cu mocirlă și deșertăciune,
Din oboseala alergărilor pustii...

Din nebunia visurilor îngâmrate,
Din drumul plin cu Balaami, Caini, și Iuzi,
Din căile spre nicăieri, necugetate,
Din metastaza grea a diavolilor cruzi...

M-ai smuls, Isuse, și m-ai luat pe veci cu Tine,
M-ai izbăvit de sub păcat cu-adevărat,
Și-acum, în carul biruințelor divine,
Mereu mă porți din slăvi în slăvi, eliberat.

Ești chemat...

Ești chemat prin solul păcii să lași calea de păcat,
Să te-ntorci de la pierzare, de la iadul blestemat.
N-auzi tu chemarea dulce a Păstorului iubit,
Cum te-ndeamnă să primești azi harul Său nemărginit?

Ești chemat la moștenire, la imense bogății,
Pregătite de-mpăratul numai pentru-ai Săi copii.
Părăsește azi mocirla, tu ești fiu de împărat,
Dumnezeu te vrea cu slavă și cunună la palat!

Ești chemat la-ncorporare în oștirea Celui sfânt,
Furierul vrea să scrie numele-ți în legământ.
Dumnezeu te vrea cu Sine în alai de biruinți.
Vino-n oastea glorioasă la un loc cu toți cei sfinții!

Ești chemat la masă astăzi, la ospățul Regelui,
Invitația e-n sânge scrisă chiar de mâna Lui.
Solii astăzi la răspântii dau de veste-n lung și-n lat:
„Masa este pregătită!” Nu auzi? Ești invitat!

Ești chemat la întâlnirea sfinților în zori de zi,
La lumina-n care fața Domnului o vom privi.
Vrei să fii și tu acolo? Crede astăzi în Isus!
Și avea-vei fericirea să ajungi în ceruri sus.

Veniți la Mine

Veniți la Mine astăzi, voi toți cei osteniți,
Voi obosiți de patimi și de păcat robiți!
Poverile amare lăsați-mi-le Mie
Căci Eu vă dau odihnă și pace pe vecie!

Veniți la Mine astăzi, flămânci după Cuvânt,
Veniți ca să nu pierdeți puterile nicicând!
Și strângeți-vă mană la roua dimineții,
Veniți în Casa Păinii, aici e Pâinea vieții.

Veniți la Mine astăzi, voi toți cei însetați,
Și apa bucuriei și-a vieții să luați,
Izvorul veșniciei și stânca vă adapă,
Din tronul slavei curge aici belșug de apă.

Veniți la Mine astăzi, voi cei împovărați
Odihna, bucuria și pacea căpătați.
Veniți cu tot necazul, cu inimile frânte,
Nimic de-acum în viață să nu vă înspăimânte!

– O, n-auziți chemarea, n-aveți în suflet dor,
După iubirea dulce a Marelui Păstor?
Își cheamă cu blândețe oițele la turmă;
Veniți la Domnul astăzi, sunt clipele din urmă!

Ce-ai să răspunzi?

Ce-ai să răspunzi dacă-ntr-o zi,
te vei trezi de-odată,
la marea Judecată,
și-atunci vei auzi
o Voce-ndurerată:
„Eu am fost Ușa de intrare
Spre-a ta răscumpărare...
Dar, vai, tu n-ai intrat pe ea!
Sunt Calea, Adevărul și Viața,
Dar n-ai urmat povața...
Și n-ai umblat pe calea Mea!”
Ce-ai să răspunzi?
Și cu ce grai?
Ce-ai să mai spui?
Cum ai să stai?
... Și ai să-ți lași privirea-n jos
când vei vedea în fața ta
pe Mielul blând, Isus Hristos!
Și-ai să-nțelegi, dar prea târziu,
un adevăr îngrozitor:
Că pentru tine-n veșnicii
fără sfârșit, fără apus,
nu va mai fi
un alt Isus
Mântuitor!

De unde-aș fi...

De unde-aș fi, din orice depărtare,
Din orice groapă neagră cât de mare,
Din rătăcirea căilor străine,
Adu-mă, Doamne-acasă lângă Tine!

De unde-aș fi, din furtunoase valuri,
Ai milă și adu-mă iar la maluri,
Și lasă ca-n umblarea mea prin lume,
Să stau sub steagul Tău, sub al Tău Nume.

De unde-aș fi, din umbra de pădure,
Din spinii iuți ai vrejului de mure,
De unde nimeni nu-mi mai dă de urmă,
Adu-mă iar la staul și la turmă.

De unde-aș fi, din orice legătură,
Din orice lanțuri și ferecătură,
Din temnițele urii Tu mă scoate
La sfintele cântări de libertate.

De unde-aș fi, din plânsetul de afară,
Din jalea depărtărilor de țară,
De sub povara care mă apasă,
Adu-mă, Doamne, și pe mine-acasă!

Noi pe Domnul L-am ales!

Pe când neamuri de renume, îmbătate de mândrie,
Şi-au ales să umble-n lume în a lumii nebunie,
Şi, gonite de-o himeră, se întind după „progres”;
Noi rămânem în credință, noi pe Domnul L-am ales!

Alții pot să se despartă, frânti dintr-o frământătură,
Să se vândă ca dușmanii frații învrajbiți de ură;
Însă chiar prin foc să trecem, prin tăișul cel mai des,
Noi rămânem frați în Domnul, noi pe Domnul L-am ales!

Alții dacă vor să meargă după fluiere vrăjite,
Pot să alerge în prăpăstii tot pe drumuri aurite;
Noi urmăm Cuvântul vietii chiar când pare ne-nțeles,
Noi rămânem cu Păstorul, noi pe Domnul L-am ales!

Şi dacă veni vreodată alți călăi ca să ridice
Ruguri, temniți, eșafoade, și credința să ne-o strice,
Sau legați ne-ar duce-n fiare, din proces în alt proces;
Noi rămânem tot cu Domnul, noi pe Domnul L-am ales!

Chiar dacă o lume-ntreagă ar veni să ne doboare,
Să ne fure Steagul slavei, cu-o momeală de vânzare,
Sau să ne dea alte flamuri ce din fir trădat se țes;
Noi strigăm, „Iehova-Nisi! Noi pe Domnul L-am ales!”

M-ai ridicat, Isuse scump!

M-ai ridicat, Isuse scump,
Din groapă și rușine,
Ca să mă-nalță și să mă pui
Pe stâncă, lângă Tine.

Între tâlhari eram căzut,
Vrăjmașul mă lovise,
Zadarnic ajutor am vrut,
La inimile-nchise.

Doar Tu, Isuse, m-ai cuprins
În brațele iubirii,
Și peste rană ai întins
Uleiul mântuirii.

La nimeni altul n-am găsit
Alean de vindecare;
Samariteanule iubit,
Păstorule cel mare!

Și mii de ani dac-aș avea,
Și mii de vieți de-odată...
Isuse, eu nu Te-aș schimba,
Cu nimeni niciodată!

Filozofului ateu

Filozofului ateu, ce cu ochelari de soare,
Vrea să mă impresioneze că e lumea la-ntâmplare,
Că nimic din tot ce este n-are rost și n-are scop,
Eu îi spun prietenește: „Cumpără-ți un miscroscop!”
Și când vrea să-mi dovedească pe-ndelete că în om
Nu-i decât o-ngrămădire de atom lângă atom.
Molecule zăpăcite, paie-ntr-o marionetă,
Îi spun tot prietenește: „Cumpără-ți și o lunetă!”

Căci dacă te uiți în lumea de orbite planetare,
Chiar luneta te întreabă: „Mai vezi lumea la-ntâmplare?”
Și purtându-te-n imensul zor al electronilor,
Microscopul îți șoptește: „Toate au un Creator!”
Dacă tot nu înțelege acest mare filozof,
Unde să-l trimit să vadă, la un morcov, la cartof?
Să-l învețe o scrumbie, un sticlete-n colivie,
Sau o floare-n pălărie, sau un fulg de păpădie!

Domnul cel Atotputernic numără în larga zare
Șirul lumilor stelare, galaxii fără hotare,
Și-ntr-un punct îngrămădește un mărgean de electroni,
Salbe de elipsoide cu ciorchini de neutroni.
Și prin toate ne vorbește clar și simplu, deslușit:
Tot ce este-n jurul nostru mâna Lui le-a făurit!
El de toate se-ngrijește, și de noi de fiecare,ș;
El e Creatorul nostru! Nu suntem la întâmplare!

Bartimeu

Cerșetor în sac de jale
Dar cu teamă-n Dumnezeu;
Lângă zidul cu portale,
Eram orbul Bartimeu.

Într-o zi trecând Iordanul
A venit pe drum pe-aici,
A trecut Nazarineanul
Pe cărare sub finici.

Chiar pe lângă noi se duse.
Gloată mare îl urma.
Și-am strigat atunci: „Isuse,
Bar-David, nu mă lăsa!”

Cu un glas dulce ca mierea,
M-a-ntrebat: „Ce vrei să-ți fac?”
„O Rabuni, dă-mi vederea...”
Și-a răspuns: „Îți fac pe plac.”

Dintr-odată, o minune:
L-am văzut pe Dumnezeu,
Și de-atunci umblăm prin lume:
Bar-David și Bar-Timeu!

Pocăință

Oh, Tată bun, mă-ntorc la Tine,
Dar nu ca fiu, ci ca tâlhar,
Te rog îndură-Te de mine,
Și spală-mi viața de rușine,
Și dă-mi măcar un strop de har!

N-am nici un drept să-Ți cer iertare
N-am nici un drept la masa Ta,
Sunt rătăcitul din vâltoare,
Și calea-mi duce la pierzare
Și-n mine moare dragostea.

Alerg și vin din depărtare,
Dintr-un tărâm înstrăinat.
N-am jertfă pentru vina mare
Și nici prinos de închinare,
Primește-mă ca pe-un argat!

Mai lasă-mă să văd o dată,
Un gard și-o curte de demult,
Și casa noastră luminată!
Mi-așa de dor să Te văd, Tată,
Și vocea Ta s-o mai ascult...

Ce cauți, Doamne, la Betezda?

Ce cauți, Doamne, la Betezda,
La scăldătoarea cu pridvoare,
Printre bolnavii de pe lespezi
Întinși cu rănile la soare?

Ce cauți, Doamne, la Betezda,
Cu ochii pironiți la apă,
Printre sărmanii și-oropsiții
Pe care nimeni nu-i mai scapă?

Ce cauți, Doamne, la Betezda,
La Poarta oilor pierdute,
Lângă pridvoarele-ntristării,
Și a regretelor tăcute?

Ce cauți, Doamne, la Betezda,
Printre săracii fără nume,
Ce-adorm plângând și gem a jale,
Uitați și părăsiți pe lume?

Ce cauți, Doamne, la Betezda,
Printre necazuri și suspine?
...Sau poate treci ultima oară,
Și ai venit chiar pentru mine!

Cheile

Sunt chei pe care Dumnezeu
Le are-n a Sa mâna,
Ca să deschidă porți de fier,
Butuci de-aramă și mister
Cu mâna Lui stăpână.

Sunt chei pe care Dumnezeu
În pronia-I divină,
Le ține doar în mâna Sa,
Și-n mâna Sa e viața mea,
Chiar orice-ar fi să vină.

Sunt chei pe care Dumnezeu
Le poartă-n brâu de soare,
Pentru cătușa nopților,
Și-a locuinței morților,
Și-a inimii zăvoare.

Sunt chei pe care Dumnezeu
Le are-n folosință:
Nu se deschide ce a-nchis,
Nici nu se-nchide ce-a deschis
Eterna Lui voință!

Sunt chei pe care Dumnezeu
Le are pe vecie.
Cu ele-n viață mâna Sa
Mi-a deschis poarta cea mai grea,
Spre sfânta-mpărăție.

Sunt chei pe care Dumnezeu
Le ține cu putere,
Și ceru-ntreg, pământul tot,
Cu nici o virgulă nu pot,
Să schimbe a Lui vrere.

Sunt chei pe care Dumnezeu,
Ca Tată le păstrează,
Ca să deschidă-n Paradis
Curând Palatele de vis,
Acelor ce-L urmează!

Dacă aici...

Dacă aici, la poala mantiei slăvite,
Ai pus atâta frumusețe și splendoare...
În cer, dincol' de porțile de mărgărite,
În Casa Preaiubitului, cum va fi oare?

Dacă aici, deși încătușați în fire,
Ne-ai îmbrăcat în hainele cele mai sfinte...
Ce fir de aur răsucit cu în subțire,
Va țese-n glorie a cerului veșminte?

Dacă aici ai presărat pe căi lactee,
Miriadele de constelații în lumină...
Isuse drag, în Paradis, ce curcubeu -
Și ce cântări vesti-vor slava Ta deplină?

Dacă aici, pământul a primit sfîntirea,
Făcându-Ți-l un aşternut pentru picioare...
Ce străluciri îți vor încununa mărire
În jurul Tronului, în plină sărbătoare?

Dacă aici, suntem orbiți printre suspine,
Când ridicăm privirea către cer nesață...
Cum ne va fi atunci, O Doamne, lângă Tine,
La Înviere, când Te vom privi în față?

Ne-am înșirat în urma Ta

Ne-am înșirat în urma Ta, slăvitul nostru Rege;
Nimic și nimenea în veci să nu ne mai deslege!
Ne-am alipit cu inima de-al Tău slăvit Cuvânt;
Încheagă-ne ca zid de foc în sfântul legământ!

Ești Mirele ce ne-ai gătit a slăvilor dumbravă;
Noi vrem să fim Mireasa Ta în straiele de slavă.
Ne-ai dat belșug de îndurări, suvoaiele de har;
Să nu mai mergem la Meșec, și-n corturi la Chedar.

Ești Apa vieții cloicotind din Stânca veșniciei,
Nu ne lăsa setoși de dor la marginea pustiei.
Ne-ai dat izvoarele din munți cu har nemuritor;
Să nu iubim paharul cel lumesc, otrăvitor.

Isuse drag, ești Soarele, lumina cea curată;
Vrem pentru Tine să trăim cu haina nepătată.
Tu ești Păstorul bun ce-și dă chiar viața pentru oi,
Să Te urmăm pân' la sfârșit, să nu dăm înapoi.

Ești veșnic Căpetenia oștirii de credință
Condu-ne Tu din har în har pe căi de biruință.
Și-n clipa cea de slavă când ne vei chema acas'
Cântând voioși să Te urmăm în veșnicul popas.

„Din praf și pulbere la slavă...”

...Din praf și pulbere la slavă...
O, Doamne mare, ce minune!
Ne scoți din foc ca pe-un tăciune;
Din groapa negrului pământ,
La cel mai alb și scump veșmânt;
Prin harul Tău ce nu apune,
Ne scoți din pulberi și genune,
La slava cerului Tău sfânt!

...Din praf și pulbere la slavă...
Azi glasul Tău sublim ne cheamă
Să fim cu-arhanghelii de-o seamă,
În înfrățiri de veșnicii
Cu sfinții-n zecile de mii;
S-ajungem din a morții teamă
La slăvi ce nu se mai destramă,
Pe veci ai nemuririi fii!

...Din praf și pulbere la slavă...
Isuse, prin a Ta-ndurare,
Ne scoți din bezna-ngrozitoare;
Din molecule de pământ,
Din lucruri care nu mai sănt,
Cu vocea Ta nemuritoare,
La strălucire și splendoare,
Moștenitori pe-un nou pământ!

...Din praf și pulbere la slavă...
O, Doamne, cum ai luat aminte
La slabele noastre cuvinte,
La glasul nostru din abis
La geamătul de nedescris,
Și cu iubirea de Părinte,
Ai pironit în palme sfinte
Al morții ferecat zapis!

...Din praf și pulbere la slavă...
La marea vremilor răscrucă,
Noi prețul nu-l puteam aduce,
Căci sufletul ne era prins,
De patimi și păcate-nvins.
Dar Tu ai coborât pe cruce,
Și harul ce salvare-aduce,
Din slăvi... la pulbere s-a-ntins.

...Din praf și pulbere la slavă...
Cum să-nțelegem noi, sărmanii,
Ce fum și abur ne sănt anii?
Și ce-a însemnat acel cuvânt,
Din toate câte-n lume sănt:
„O Eli Lama Sabactani!”
Cuvintele cele mai stranii
Rostite pe acest pământ!

...Din praf și pulbere la slavă...
Privim spre Tine ca la soare,
Și slava-i pentru noi prea mare;
Oricât cu Duhul Tău ne-ai uns,
Nu vom pătrunde-ndeajuns,
Misterul cel de sărbătoare,
Ca un sărut și-o-mbrătișare,
În crucea Golgotei ascuns.

...Din praf și pulbere la slavă...

Stă cerul astăzi în uimire,
O, Doamne mare, ce iubire,
Ce har măreț de nedescris,
Ce străluciri, ce slăvi de vis!

Noi, cei sortiți la osândire,
Să căpătăm o moștenire,
Cu îngerii din Paradis!

...Din praf și pulbere la slavă...

Ne-om aduna pe nori, în zare,
Spre-a Paradisului hotare,
Când trâmbița ne va trezi,
Și străluciri ne-or copleși,
În preaslăvitele pridvoare,
La adunarea-n sărbătoare
A zecilor de mii și mii.

...Din praf și pulbere la slavă...

Venim din lumea cea păgână,
De unde moartea e stăpână,
La pomul vieții de cleștar,
La poarta de mărgăritar...
Isuse, ține-ne de mâna,
Căci suntem... - pulbere, țărână -
Salvați, salvați, salvați prin har!

Și eu am fost...

Și eu am fost în Ghețimane sub măslin,
Nu numai Iuda Te vindea cu gând hain;
Vânzarea nu-i istoria de-atunci, trecutul;
Și eu cu-atâția-n rând Ți-am dat, Doamne, sărutul,
Și Ți-am umplut paharul cu venin.

Nu Petru doar cu Zebedei-ii-au ați pitit,
Și eu în noaptea cea mai grea am adormit.
În ciurul încercărilor copleșitoare,
Eu Te-am lăsat în stropi de sânge și sudoare,
În clipa grea și eu Te-am părăsit.

Nu Iuda, nu, și nici Caiafa, nici Pilat,
Ci eu, Isuse, Te-am vândut și condamnat.
Și nu sutașul, și nici gărzile romane,
Nu ei Te-au întuit pe cruce în piroane,
Ci eu, cu viața mea și-al meu păcat!

Dar azi, ca și tâlharul care se rugă,
Te rog și eu, Isuse bun, nu mă uita!
În hohote de plâns Îți cer acum iertare,
Adu-ți aminte după marea Ta-ndurare
De mine în Împărația Ta!

Adu, O Doamne, vremi de-nviorare!

Adu, O Doamne, vremi de-nviorare,
Şi revărsări de har nemărginit!
De două mii de ani privim în zare
Şi Te-așteptăm cu-atâta-nfrigurare
Să Te zărim venind la răsărit!

Însusfleše-Ți Tu cu-a Ta putere,
Lucrarea-n cursul anilor ce vin,
Ne dă tărie-n ceasul de veghere,
Nu ne lăsa-n ispite sau cădere,
Ci poartă-ne în carul Tău divin.

O, Doamne, scoală-Te la biruință,
Condu-ne peste dealuri şi prin văi,
Pe noi trezeşte-ne la pocăință,
Să fim biruitori prin suferință,
Ca să se-mprăştie vrăjmașii Tăi!

Întoarce-Te la oastea Ta iubită,
La zecile de mii din Israel,
La Ieşurun şi turma Ta sfințită,
Biserica aleasă şi slăvită,
Preascump Isuse Domn, Emanuel!

Isuse drag!

Isuse drag,
Te-aștept în prag
Să vîi cu pacea Ta cerească,
Să nu mai pleci
De-aici în veci,
Nimic să nu Te mai răpească.

Mai treci ușor
Ca un fior,
Și vino la noi în ogradă,
Să ne mai spui
Ce nimănuie
Nu-i dat s-audă și să vadă.

Mai vino iar
Și spune rar,
Ce-ascunde Țara de lumină,
Și să ne-arăți
Ce bunătăți
Mai sunt dincolo de cortină.

Ce rodii cresc
Pe plai ceresc,
Și struguri din Eșcol în soare?
Și cum va fi
Când ne-om uni
Întreaga oaste-n sărbătoare?

Noi nu dăm înapoi!

În vremuri aprige de neguri și prigoană,
În crivățul cumplit de spaimă și nevoi,
Cu sufletul zdrobit, și trupul numai rană,
    Noi n-am dat înapoi!

Când am fost aruncați ca pradă-n circ la fiare,
Când n-a mai fost atunci decât Hristos cu noi,
Când iadu-ntreg venea nebun să ne doboare,
    Noi n-am dat înapoi!

Când frații ne-au trădat cu inimi de tăciune,
Și-n luptă mare cu-al gheenelor puhoi,
Eram numai câțiva, puțini la rugăciune,
    Noi n-am dat înapoi!

Când au crezut că n-am rămas decât morminte,
Când ne-au lăsat bătuți afară-n noapte, goi,
Schilozi ne-am ridicat din gropi și-am mers 'nainte
    Și n-am dat înapoi!

Și dacă iar vor încerca să ne mai lege,
Și să ne-arunce-n temniți reci ca pe-un gunoi,
Vor ști din nou că peste noi Hristos e Rege,
    Și nu dăm înapoi!

De n-ai fi Tu...

De n-ai fi Tu, Isus slăvite,
Al gloriilor Împărat...
S-ar stinge stelele pălite,
Şi universuri infinite,
Ca şi-un tăciune-ntunecat.

De n-ai fi Tu, sublimă Pace,
Să umpli inima cu har...
Am rătăci pe căi sărace,
Nădejdea-n hârburi s-ar desface,
Şi bucuria-n plâns amar.

De n-ai fi Tu, O, Mângăiere,
Cu noi într-una să rămâi...
Ne-am prăpădi fără putere,
Topiţi de spaimă şi durere,
Cu nimenea la căpătâi.

Ce-am face noi, dulce Iubire,
De n-ai fi Tu ca să ne strângi,
Să-alini furtuna cu-o şoptire,
Să ne trezeşti la nemurire,
Să ne ridici din gropi adânci?

La muntele „Iehova Iire”

La muntele „Iehova Iire”!
Pe culmea-nfiptă-n vârf de veac
S-au contopit într-o simtire
Avram și fiul său Isac
Pentru jertfire.

Avram, Isac, da, împreună!
Erau doar doi... sau erau trei?
Urcând pe munte în furtună
Mergea și Dumnezeu cu ei,
Toți trei de mâna.

Pe munte-n crestele posace
Pe-altarul cel necruțător
Legat în feșele sărace
Era Hristos ascuns în nor,
Jertfa de pace.

Pentru a noastră mântuire
A coborât la noi Hristos,
Și-a scris pe culmea de iubire,
Cu sângele Său prețios,
„Iehova Iire!”

O rogojină lângă prag

Ca și la voi, casa mea are
O rogojină lângă prag,
Să-mi șterg acolo la intrare
Noroiul greu de pe picioare
Sau praful după lung drumeag...

Și rogojina cea de iută
M-a învățat ceva frumos:
Când e întinsă și bătută
Sub lovitura cea temută,
Ea tace, rabdă bucuros.

Sau, iată cum stă bunăoară,
Uitată-n gerul cel cumplit,
Ori într-o arșiță de vară,
Călcată în picioare-afară,
Și tot îmi spune: „Bun Venit!”

– Nu-s covorașul de valoare,
Dar vreau să Te slujesc cu drag!
Să fiu, Isuse, la intrare,
Pentru a Ta întâmpinare,
O rogojină lângă prag!

Când sunt lovit...

Când sunt lovit și mă doboară
La colț dușmanul cel cumplit,
Când teama-n inimă coboară,
Și-ncep durerile să doară,
Și plânsu-n pleoape se strecoară,
    La cine să mai fug trudit?
    Cui să-i mai spun ce-am pătimit?

Când candela încet se stinge,
Și-apare umbra prin odăi,
Sudoarea-n glie se prelinge,
Și când dușmanul mă atinge,
Când întunericul învinge,
    Cine m-ascunde de călăi?
    Cine mă scapă de cei răi?

Dar când apare ca un soare,
Isus Hristos cel preaiubit,
Și când cu mâna-I salvatoare,
Oprește orice tulburare,
Cu vorba Lui mângăietoare,
    Cine mai e aşa păzit?
    Și unde-i dușmanul cumplit?

Isuse!

Isuse! Binecuvântare
Tu prin Golgota ne-ai adus,
Izvor bogat de îndurare,
Lumină călăuzitoare,
Și har mareț venit de sus!

Isuse! Ce de preț comoară,
Ne torni în gânduri și simțiri!
Iubirea Ta în noi coboară,
Și schimbă cea mai grea povară
În mângăieri și fericiri!

Isuse! Scumpă melodie,
Senină doină, dulce vers,
Fermecătoare simfonie,
Prin crucea grea din veșnicie,
Triumfătoare-n univers.

Isuse! Calea fericirii,
Și-a Adevărului curat!
Isuse! Taina nemuririi
Și Viața-n harul mântuirii!
Isuse, Nume minunat!

Mă bucur în Domnul

Mă bucur în Domnul, și sufletul meu
Înalță cântările spre Dumnezeu.
Căci El m-a-mbrăcat cu podoaba iubirii,
Misurca splendorilor și-a mântuirii.

Mă bucur în Domnul, chiar orice-ar veni,
Căci nimeni de El nu mă va despărți.
A pus peste mine cu mâna-I de Tată,
Mantaua de cinstă și har nepătată.

Mă bucur în Domnul, căci m-a-noronat
Cu mitra de mire și de împărat.
Mi-a pus o cunună blagoslovită,
Pe cap diadema cea nevestejită.

Mă bucur în Domnul, în El știu că sînt,
Pecetea neștearsă de sfânt legământ.
Oriunde mă duce, la rău și la bine,
Eu am promisiunea că stă lângă mine.

Mă bucur în Domnul, căci Domnul m-a uns
Și harul Său mare îmi este de-ajuns.
În loc de cenușă, în loc de pustie,
Îm dă Osanalele de bucurie.

Slava Ta, Isuse!

Slava Ta, Isuse, azi
Umple-ntreg pământul
Munții-acoperiți de brazi,
Spații de pulsari nomazi,
Soarele și vântul.
Toate spun mărirea Ta,
Și că-n veci de veci va sta
Neclintit Cuvântul!

Împrejurul Tău s-au prins
Toți într-o cântare
Îngerii cu dor aprins,
În mărețul necuprins
Din întrega zare.
Dar cu mii de heruvimi,
Vrei s-auzi cântări ce vin,
Din necazul mare.

Și toți îngerii la sfat
Vorbesc cu uimire,
Fiindcă slava Ta Ți-ai dat
Pentru cei ce I-ai salvat
De la osândire.
Iată-ne și noi în cor,
Oastea mântuiților,
Îți cântăm mărire.

Nu-nțeleg... dar aştept

Nu-nțeleg... dar aştept la lumina sihastră,
Dumnezeule mare, să-mi dai un răspuns,
Să-mi vorbeşti într-un susur domol la fereastră,
Ca demult la Horeb în zefirul ascuns.

Scrie-n Cartea cea sfântă că eşti bunătate,
Şi-am gustat că eşti bun şi nespus mă iubeşti;
Promisiunile Tale sunt adevărate,
Pân' la ultima iota Ţi le împlineşti.

Dar ades răscoleşti ca o brazdă finţă,
Şi în văi de-ncercare conduci paşii mei;
Îmi frământă, ca olarul pe roată, credinţă,
Şi-n cuptorul aprins zgura vrei să mi-o iezi.

Mai vorbeşte-mi, Isuse, cu vocea-Ți măiastră,
Ca să văd o speranţă în vifor cumplit,
Să Te-aştept şi să ştiu, la lumina sihastră,
Că prin orice-ar veni sunt al Tău preaiubit.

Mai grăieşte-mi, că nu vine nici o-ncercare,
Nici suspin arzător, şi nici zvâcnet de dor,
Nici durere şi plâns, şi nici răni arzătoare,
Fără voia Ta bună de Mare Păstor.

Scria aşa pe-o piatră roasă...

Scria aşa pe-o piatră roasă
De vremea aspră, arăgoasă,
Un epitaf la căpătâi,
De-nvățatură orișicui:

„Ca tine-am fost și eu, străine,
Iar mâine tu vei fi ca mine!
Eu nu mai pot merge-napoi,
Tu însă ai să vii la noi.

Îți dau un sfat acum, trăiește
Cum poți mai bine, boierește,
Căci vii cu mine, vrei-nu-vrei,
Când bate ceasul un-doi-trei.”

Am zis atunci gândind mai bine:
– „Nu pot să spun că vin cu tine,
Până nu știu unde te-ai dus
Și dacă-ai fost al lui Isus.

Eu am ales o cale vie
Ca să trăiesc o veșnicie;
Eu am ales pe Domnul sfânt
Biruitor peste mormânt.”

Nu te uita la frunzele uscate...

Nu te uita la frunzele uscate,
La vreascurile rupte în grădină,
Mai bine uită-te ce delicate
Se-nalță-așa suave și curate,
Prin vrejuri moarte, fire de sulcină.

Nu te uita în jos la mărăcine,
La ghimpii care-s gata să rânească
Mai bine uită-te că lângă tine
Pornește-un rug țepos să se încline,
Și-ncepe trandafirul să-nflorească.

Nu te speria de noaptea cea mai lungă,
Și nici de întunericul cel mare,
Mai bine vezi că între nori e-o strungă
Prin care-acum încearcă să ajungă
La noi o stea cu față sclipitoare.

Nu te uita la rană și durere,
Nu te-nfrica de chinul care taie!
E Dumnezeu cu noi! Și-a Lui plăcere
Rămâne veșnic pentru noi putere,
Să trecem chiar prin cea mai grea văpaie!

Vai, noi am strâns...

Vai, noi am strâns arginții-n buzunare
Și bogății-n hambarul cât mai mare...
Iar El, Isus, Își strânge-o moștenire
Din cei răscumpărăți de la pieire!

Noi căutăm un loc de veselie,
Iar El așteaptă lucrători în vie.
Ne laudăm cu case și palate,
Iar El, Isus, vrea suflete salvate.

Noi cântărim foloasele științei,
El rănile și drumul suferinței.
Nouă ne plac aplauzele multe,
El capătă sudalme și insulte.

Noi agățăm un crucifix în ramă
Și diplome-n vitrine de reclamă,
Iar El ne cheamă-n rana care doare,
La umilința jertfei pe altare.

Vai, cât de mult ar trebui să plângem,
Și inima în hohote s-o frângem!
Isus Hristos ne dă cerească mană,
Iar noi râșnim la moara filisteiană!

La rugăciune...

Îmi aduc aminte de tine, preaiubită Adunare,
Când sunt în rugăciune cu Tatăl în sfântă adorare,
Pentru că-n doruri și lacrimi, când toți laolată suntem
Pe Domnul Isus între noi, cu slavă și cinste-L avem!

Îmi aduc aminte de tine, soția mea prea aleasă,
Și mă încchin Acelui care să fim împreună ne lasă!
Și pentru voi mulțumesc, cinstiți părinți și iubiți copii,
Căci prin voi Domnu-mi arată noianul de noi bucurii!

Îmi aduc aminte, frate, de tine în rugile mele,
Când vine seara și pe cer înfloresc buchete de stele;
Îmi aduc aminte să-I mulțumesc lui Dumnezeu mereu
Că ești vesel și bland, calm și milos, și ești fratele meu.

Îmi aduc aminte de tine adesea, soră iubită,
Când soarele ieșe în zori cu lucirea lui aurită,
Îmi aduc aminte să-I spun lui Dumnezeu un Mulțumesc,
Că prin tine atâtea gânduri de har și de pace primesc!

Îmi aduc aminte să mulțumesc lui Dumnezeu preasfântul,
Pentru că toarnă din plin când suntem împreună Cuvântul;
Pentru că ține aprinsă făclia iubirii în noi,
Și ne conduce spre marea-ntâlnire din ziua de-apoi!

Daniel

La Mezi și Perși o lege rămâne neschimbată,
Când e pecetluită, și de-mpărat semnată.
Așa sosește, aspră, porunca-mpărătească,
Și vestitorii-n stradă încep ca s-o citească:

— „Timp de treizeci de zile, oriunde și oricine,
În toată-mpărația, tot omul să se-nchine
Numai către-mpăratul, și orice încălcare
Va fi crunt pedepsită de Darius cel Mare.

În groapa cea adâncă, în urlete cumplite,
În ghiarele și-n colții de fiare hămesite,
Își vor avea sfârșitul de spaimă și de groază
Acei care să-nfrunte pe împărat cutează...”

Un singur om pe lume știa ce-nseamnă asta:
Și Daniel iudeul deschise-atunci fereastra,
Către Ierusalimul din dorurile sfinte,
Să-audă tot pământul, așa ca mai 'nainte.

Și-ngenuncheat în pulberi, către soare apune,
Grăiește cu putere străbuna rugăciune:
„O, El-Şaddai, Ha-Kadoş, Şalom, Iehova-Iire,
Ibahreka Elohe..., doar Ție-ți dau mărire!”

Vremelnicie...

Răvașul cărților neterminate,
Sfârșitul trist la ultima solie,
Deșertăciune și singurătate:
Pe toate este scris vremelnicie!

Imperiile-n pulberi se îndoiae
Cad împărați de faimă-n vijelie,
Iar sceptrele temute-ajung gunoaie:
Pe toate este scris vremelnicie!

Se strânge ca un vreasă și tinerețea,
Un păi bătut de vântul din pustie,
În vis urât se schimbă frumusețea:
Pe toate este scris vremelnicie!

Un praf ajunge vârful de cetate,
Un scrum și cea mai mare bogătie,
Nici spuză nu rămâne din palate:
Pe toate este scris vremelnicie.

Dar chiar dacă zambila vestejește,
Și toate îi dau prafului simbrie,
În veci de veci eu știu că dăinuiește
Hristos cel viu și-a Lui Împărătie!

Nu-mi cereți...

Nu-mi cereți să-mi trădez credința
Și focul vieții-aprins de ea!
Căci nu-i cât prețul ei pe lume
Nimic și nimeni ce să-mi dea.

Nu-mi cereți să-mi trădez oștirea
În care lupt pentru Hristos!
Căci nu sunt nici cununi mai sfinte,
Și nici popor mai glorios.

Nu-mi cereți să-mi trădez iubirea
De neamu-n care-am odrăslit!
Căci blând, în graiul Mioriței,
Hristos și mie mi-a vorbit.

Nu-mi cereți să-mi trădez strămoșii
Ce-au suferit 'naintea mea!
Vreau lângă ei în Țara slavei
Toți strănepoții mei să stea.

Nu-mi cereți să-mi trădez nădejdea
Și aşteptarea Celui Sfânt!
Cu El am slava viitoare,
Fără de El nimic nu sînt.

Numai iubirea știe...

Numai iubirea știe ce grai are suspinul,
Câte dureri tăcute închide-n el creștinul;
Ce taine strângе-n lacrimi obrazul de mătasă,
Ce umbre-ascunde-un zâmbet și-o față luminoasă.

Numai iubirea știe, dar tace și nu spune,
Ce preț e-ntr-o privire, și-n lacrimi ce minune.
Nici clopotul din turlă nu zice tot ce știe,
Doar bate când a jale, și când a bucurie.

Numai iubirea poartă un farmec în desagă,
Un leac și-o mângăiere pentru durerea-ntreagă.
Numai iubirea toarce voalul cel de zână
Din rănilor zvâcnite, tărâte prin țărâna.

Numai iubirea-mparte cu alții pâinea-n șapte,
Și dă voios cămașa și haina de pe spate.
Iar când dușmanul zace rănit și plin de sânge
Iubirea îl ajută, și stă cu el și plânge.

Numai iubirea umple o inimă cu pace,
Numai iubirea leagă ce nu se mai desface.
Și-i scris în sfânta Carte că-n veci rămâne tare
Iubirea ce izvorul în Dumnezeu îl are!

Ѡ lume nouă!

O lume nouă ne aşteaptă, un nou pământ, un cer de vis,
Şi-o părăsie lângă Domnul, cu îngerii în Paradis.
Un univers al primăverii, scăldat în pace și splendoare,
E făurit acum de Isus pentru a noastră sărbătoare.

Da, scrie-n Cartea veşniciei că Dumnezeu ne-a pregătit
O ţară sfântă a luminii și-o viață fără de sfârșit.
Acolo nu vom gusta moartea, nici despărțirea cea amară,
Nici a păcatului otravă, nici a suspinelor povară.

Acolo-i râul bucuriei, cu apă lină de cristal,
Şi pomul vieții ce rodește cu bogăție lângă mal.
Acolo străzile sunt aur, și porțile mărgăritare;
Acolo nu va mai fi noapte, căci Mielul sfânt ne va fi soare!

Să fiu acolo, ce minune! Parcă aş vrea deja să zbor,
Să-L văd pe Împăratul slavei venind pe nor, biruitor!
O, ce adânc fior mă trece și clocotește viu în mine
Când mă gândesc la întâlnirea din veșnicia care vine!

Ce luminoasă bucurie, ce nedescris e-acest tablou!
Să fim acolo în unirea Ierusalimului cel nou!
Adu, o Doamne, mai degrabă slăvita zi de adunare,
Când ne vei ridica la slavă, în ţara cea strălucitoare!

Adresa mea...

Adresa mea oricui o dau cu plăcere;
O stradă, un număr, un loc în oraș;
O casă modestă cu multe unghere,
O curte cu flori, și un dulce sălaș.

Dar alta-i adresa, v-aș spune de-ndată:
Pe strada durerii noi azi locuim,
O casă de visuri, din lut ridicată,
Cu geamuri deschise spre Ierusalim.

Sunt în şantier, reparații totale,
Și Șef de lucrări este Domnul Isus...
Se tornă chesoane, se sapă canale,
În casa iubirii sunt jertfe de-adus.

Adresa mea-i numai căsuță poștală;
E doar camuflaj, eu aici sunt hoinar,
În cer, lângă Domnul, e-adresa reală;
Aici domiciliul e doar temporar.

Cândva la adresa aceasta din vale,
Va fi un afiș anunțând c-am plecat:
„*S-a dus, s-a mutat în domenii regale...*
Din casa cea veche, s-a dus la palat!”

Mai este din noapte, străjerule?

Mai este din noapte, străjerule, spune?
O, spune, e mult oare până la zi,
Până pe-ntinsele pânze străbune,
Luceafărul zorilor se va ivi?

Mai este din noapte, străjerule, spune?
Mai e oare mult pân' la clipa de har,
Când Domnul Isus va veni să ne-adune,
În Țara luminii cu străzi de cleștar?

Mai este din noapte, străjerule, spune?
Ce vezi de pe ziduri dincolo de-abis?
Gornistul ar vrea deșteptarea să sune;
De ce poarta zorilor nu s-a deschis?

Mai este din noapte, străjerule, spune?
Nu simți aşteptarea prea lungă și grea?
Tu știi că deodată-ntr-un colț de genune,
Țâșni-vor lumini... dar mai poti priveghea?

Mai este din noapte, străjerule, spune?
Grăbește-ne vestea, cu mii de fiori:
Și Soarele nostru, Hristos, să-ncunune
Vegherea din noapte cu slava din zori.

Un curcubeu ca de smaralde

Un curcubeu, ca de smaralde
Dintr-o cunună luminoasă,
Vestește-n zarea neguroasă
Că din a cerului tărie
Isus la noi are să vie,
Să ne dea haina de mireasă
La masa cea din veșnicie.

Un curcubeu, ca de smaralde,
E-un drum desfășurat în zare
Cu serafimii-n sărbătoare
Ce-s gata ca să I se-nchine
Smeriți Acelui care vine,
Cu cerul ca învelitoare,
Păsin pe căi diamantine.

Un curcubeu, ca de smaralde,
E-o veste-n lumea cea deșartă
Că Dumnezeu încă ne poartă,
Că legământul Său e tare,
Că în Hristos ne dă iertare,
Și că robiților de soartă
Le dă pe veci eliberare.

Un curcubeu, ca de smaralde,
Fâșii din flamura iubirii
În jurul Tronului Măririi,
Ne-arată că-a trecut furtuna,
Că moartea și-a pierdut cununa;
Și că-Împăratul nemuririi
Este Isus pe totdeauna!

Aștept...

Aștept o Zi de înviere,
În zori când am să mă deștept,
Să simt o nouă adiere
De haruri noi și de putere...
Dar pânătunici, lucrez și-aștept!

Aștept o sfântă dimineață,
Când Domnul nostru bun și drept,
Ne va trezi la noua viață,
La întâlnirea cea măreată...
Dar pânătunici, iubesc și-aștept!

Aștept un ceas și-o veșnicie
Când glasul Său cel înțelept,
Ne va trezi pe toți din glie,
La străluciri și bucurie...
Dar pânătunici, veghez și-aștept!

Aștept o clipă de schimbare,
- Fiorul ei îmi arde-n piept -
Când trâmbița de deșteptare,
Ne va chema la sărbătoare...
Dar pânătunici, eu cânt și-aștept!

Chemarea din Sion

Se-aude dinspre munți, în clipele tăcerii,
Ca un ecou prelung în preajma Învierii
Și ajunge pân' la noi, în lumea cea străină,
Chemarea din Sion, să ne-adunăm la cină!

Chiar Regele a zis să I se umple casa,
Și robii Lui s-au dus să-I cheme azi Mireasa.
Să dea în loc de plâns cununa măntuirii,
Și duhului măhnit mantaua izbăvirii.

Au netezit un drum, o cale prin pustie,
Și cheamă la răscruci, oricine vrea să vie!
Sionul e deschis, Cetatea preaslăvită,
Ca piatra de iaspis, de nuntă-i pregătită.

Cântați voi, preaiubiți, cântări de biruință!
Sus în Ierusalim ajungem prin credință.
Pe ziduri este scris: „Hristos dă măntuire!”
Iar porțile vestesc: „Veniți să-I dați mărire!”

Treziți-vă deci azi din lunga aşteptare,
Veniți cu toti, veniți, la marea sărbătoare!
Ne cheamă Dumnezeu cu-atâta bucurie
La masa cea de sus în noua-mpărătie!

La umbra aripilor Tale

La umbra aripilor Tale,
Călăuzit de-al Tău toiag,
Îmi caut locul de scăpare,
Mântuitor iubit și drag.

O lume-ntreagă se frământă
Ca să Te răstignească iar.
Eu am ales poteca sfântă,
Și-al suferințelor pahar.

Sub pașii mei stă nemiloasă
O cursă-ntinsă de dușmani.
Dar Tu îmi pregătești o masă,
Să stau cu Tine peste ani.

Chiar dacă prin ocară-mi vine
Potop de lacrimi și-umiliri,
Știu că din ceruri de la Tine,
Îmi dai puteri și izbăviri.

Și chiar când vorba lor străpunge
Ca sulițe cu vârf de fier,
Știu bine, harul Tău mi-ajunge
Și mă ridică pân' la cer.

Dacă toate-n astă lume...

Dacă toate-n astă lume
Le-ai făcut aşa de bine,
Şi aşa frumos, şi gingaş,
Doamne sfinte şi sublime,
Doar gândidu-Te la mine...

Dacă-n flori fermecătoare,
Pentru mine-ai pus culoare;
Dacă-n fiecare noapte,
Pentru mine sus în zare
Aprinzi stele visătoare...

Dacă-n nori cu pânză deasă
Aduci raza luminoasă;
Şi pe-ntinsul cerului
Pentru mine faci să iasă
Curcubeul de mătasă...

Cum să nu Te laud, Doamne?
Cum să nu Te cânt, Părinte?
Fie-mi, dară, încchinarea,
Chiar de-i slabă în cuvinte,
Dar în dragoste fierbinte!

Noi aşteptăm minunea

Noi aşteptăm minunea slăvitei Învieri,
O altă-mpărătie, cu alte primăveri.
Când din genuni de smoală și neguri de tăciune,
Va răsări lumina dumbrăvilor mai bune.
... Aşa cum la-ncepaturi, Stăpânul Creator
A pus totu-n mişcare în zbor ameţitor,
Vârtejuri orbitoare de stele în surdină,
Când a rostit porunca „Să fie deci lumină!”
Aşa cum electronii i-a luat ca dintr-un prund,
I-a frământat în palme în bulgăre rotund,
Şi i-a zvârlit în spaţii pe căi scânteietoare,
Legând pământul nostru cu funia de soare.
... Aşa, într-o clipită, întregul univers
Va fi strâns ca mantaua, şi totul va fi şters!
Iar Dumnezeu va naşte o lume ideală
O altă lume nouă, din altă plămădeală,
Un cer de constelaţii şi galaxii de vis,
Şi undeva pământul cel nou de Paradis!
Din lumea cea pustie şi veche se va naşte,
Un univers în care păcat nu vom cunoaşte.
Atunci, cei care astăzi au stat lângă Hristos,
Primi-vor răsplătirea în cerul glorios,
Şi va începe nunta, ospăt şi sărbătoare,
În sfânta-mpărătie de slăvi nepieritoare.

Aștept o zi de sărbătoare

Aștept o zi de sărbătoare
Când Domnul meu cel preaiubit
Se va ivi cu slavă mare
Ca fulgerul din răsărit.

Aștept o zi a înfierii,
Când Domnul Se va arăta
Şi-n trupul nou al învierii
Cu glorie mă va-mbrăca.

Aștept o zi de deșteptare
Când din adâncuri de mormânt,
Mă va trezi de-ncoronare
Chiar Domnul prin al Său cuvânt.

Aștept o zi de-aşa lumină,
Şi străluciri de nedescris
Că slava Domnului deplină
Mă va purta spre Paradis.

Aștept o zi, şi-o-mpărătie,
Şi-un nou pământ, şi ceruri noi!
Când toţi trezi-ne-vom din glie
La slava zilei de apoi!

E-aproape miezul nopții...

E-aproape miezul nopții, e ceasul de veghere,
Și-n candelă uleiul se mistuie-n tăcere;
E ceasul aşteptării, al nopții-ntunecoase...
Fecioare chibzuite, aveți ulei în vase?

Din sateliți răzbește până la noi cuvântul:
Cutremure frământă din temelii pământul,
Și clocot e-n oceane, cicloane furtunoase...
Fecioare chibzuite, aveți ulei în vase?

Sunt semne sus în ceruri, și jos aici războiae;
Televiziunea umple pământul cu gunoaie;
Rachete varsă moartea în flăcări nemiloase...
Fecioare chibzuite, aveți ulei în vase?

În Bosnia e geamăt, și ciumă-n Filipine,
E Rusia în freamăt, America-n rușine,
În China zvon de tunuri, în Africa de oase...
Fecioare chibzuite, aveți ulei în vase?

E-aproape miezul nopții și semnele sunt gloată,
Hristoșii de minciună înșeală lumea toată.
Fecioare prigonite, cu fețe luminoase,
Fecioare chibzuite, aveți ulei în vase?

Arăm și semănăm...

Ajută-ne, O Doamne sfânt și mare,
Să fim plugari semănători mereu,
Să tragem brazda pentru-nsămânțare,
Să nu dăm înapoi când e prea greu.

Cu cât acum e mai pietroasă glia
Și-ntreg hotarul mai înțelenit,
Fă-ne cu-atât mai mare bucuria
Și visul spicelor mai aurit.

Toarnă în inimi doruri înnoite,
Și haruri clocoțind ca apa-n vad,
Dă-ne răbdarea florilor strivite
Și râvna înălțimilor de brad.

Pentru credința-n Tine arzătoare,
Părinții pân' la sânge au răbdat.
Și noi vrem să rămânem în picioare,
În holdă, lângă Tine ne-ncetă.

În legământ noi aşteptăm cununa:
Un seceriş bogat în ceruri sus.
De-aceea pentru Tine-ntotdeauna
Arăm și semănăm, scumpe Isus!

Când am cântat...

Când am cântat cu inima ușoară,
Fără de griji un cântec alintat,
Mi se părea că îngerii coboară
În ritmul veseliei de chitară,...
Ştiu însă azi că-atuncea n-am cântat!

Dar când am fost cu inima măhnită,
Sub cruce apăsat și-mpovărat,
N-a fost nici melodie strălucită,
Nici vers de poezie iscusită...
Dar ştiu acum că-atuncea am cântat!

Când am cântat ca să se-audă bine,
Cu sunet sigur, bine intonat,
Să nu mai cânte nimenea ca mine,
Şi să fiu lăudat de orişicine...
Oricum aş fi cântat, n-a fost cântat!

Dar când am fost cu inima zdrobită
Şi către Domnul bun am suspinat,
Rugându-L să mă scoată din ispătă,
Şi vocea mi-era-n lacrime topită,
Nu se-auzea nimic..., dar am cântat!

În siguranță...

Când nu e nimeni să-mi întindă
O mâna tare de-ajutor,
La Domnul sunt în siguranță,
În brațele Lui de Păstor.

Când toate ușile-s închise
Și-n jurul meu e zid de fier,
Sunt fericit că Domnul slavei
Are ferestre către cer.

Când intunericul se-ntinde
Ca să-mi cuprindă inima,
El e Lumina ce mă face
Făclia Lui în noaptea grea.

Când nu găsesc nici o plăcere
În drumu-acesta pământesc,
El, Trandafirul cel din Saron,
Îmi dă parfumul Său ceresc.

Când valurile înspumate
Vor să scufunde barca mea,
În orice vremi eu știu că este
La cărma vieții mâna Sa.

Îți mulțumesc, slăvit Părinte!

Îți mulțumesc, slăvit Părinte,
Că m-ai chemat și m-ai primit.
. . . Un gadarean dintre morminte,
Sunt astăzi fiul Tău iubit.

Îți mulțumesc, iubit Părinte,
Că zdrențele mi le-ai luat.
Mi-ai dat slăvitele veșminte,
Și în Hristos m-ai îmbrăcat.

Îți mulțumesc, o bun Părinte,
Că nu desculț m-ai vrut ca fiu.
Mi-ai dat cu drag sandale sfinte,
Moștenitor al Tău să fiu.

Îți mulțumesc, ceresc Părinte,
Că-n deget un inel mi-ai pus,
Și-ale iubirii dulci cuvinte,
Iertându-mă, Tu mi le-ai spus.

Îți mulțumesc, o, sfânt Părinte,
Că un ospăt îmi pregătești;
Și-mi dai aici chiar, dinainte,
Arvuna slăvilor cerești!

Ne sprijinim pe Tine...

Ne sprijinim pe Tine, iubit Mântuitor,
Când obosiți Îți cerem să vii într-ajutor,
Când parcă n-avem aripi, și jarul ni se stinge,
Când am pierdut cărarea, și noaptea ne învinge.

Ne sprijinim pe Tine, Toiagule Ceresc,
Toiagule din care migdalii-nmuguresc.
Ne sprijinim pe Tine, slăvită Stâncă vie:
Isuse, doar din Tine ies apele-n pustie.

Ne sprijinim pe Tine, Luceafăr dinspre zi;
Când noaptea-i mai cumplită, oh, nu ne părăsi!
Când suntem singuri, Doamne, Luceafăr dintre stele,
Lucește-ne cărarea în ceasurile grele.

Ne sprijinim pe Tine, Divinule Amin,
Balsam din Galaad în orișice suspin!
Tu, Alfa și Omega, Luntrar de viață nouă,
Ce sprijini universul cu mâinile-amândouă.

Ne sprijinim pe Tine, Mărgăritar preASFÂNT,
Căci toată slava lumii e goană după vânt.
Când toate pier mâncate de-al vremii crud balaur,
Doar Tu rămâi, Isuse! Tu, Sfesnicul de aur!

Ѡ, Copilaș plăpând din paie!

O, Copilaș plăpând din paie,
Îți dormi acum al păcii somn,
În cele mai umile straie,
Isuse, Preaslăvite Domn!

Ca să ajungi pe-a noastră cale,
Te-ai pogorât în noapte jos,
În cortul pribegiei Tale,
Isus, Luceafăr luminos!

Și Ti-ai plecat divina-Ți frunte
Nu-n fulgere, să ne-ngrozim,
Nici în cutremure de munte,
Isuse, Dumnezeu sublim!

Ci Te-ai lăsat legat în fașe,
De-o mamă ce Te-a legănat;
Și-ai plâns cu buzele gingașe,
Isuse, Mare Împărat!

Te-ai pogorât pe-a noastră glie,
Tu, Fiу al Tatălui slăvit,
Ca cel mai mic, în sărăcie;
La noi, Isuse, Bun Venit!

De departe...

De departe, din Ŝinar,
Şi de dincolo de zare,
Nişte magi vestiţi apar
Din ţara Soare-răsare,
– Unde mergeţi, oameni buni,
Cu desagi şi cu toiege?
– Mergem să ducem cununi,
Unui Prinţ şi-al Păcii Rege!
– Cum de v-aţi pornit aşa
Peste munte şi pustie?
– Am văzut pe cer o stea,
De la Dumnezeu solie.
– În ce casă, în ce neam,
S-a născut Izbăvitorul?
– E de neam din Avraam,
Şi-are-n mâna viitorul.
– Şi ce dar i-a pregătit
Dragostea voastră dintâie?
– Ducem Regelui slăvit:
Aur, smirnă, şi tămâie.
– Pe-acest Rege a-L afla,
Oare cum e cu putinţă?
– O, avem pe cer o stea,
Şi în inimă *credință*.

Din soborul cel de îngeri...

Din soborul cel de îngeri
Și arhangeli preaslăviți,
A venit un sol în vale,
La păstorii adormiți:

– Nu vă temeți, vă zic vouă,
Și nu vă însăpăimântați,
Vă aduc o veste bună,
Și pe Domnul lăudați.

– Astăzi în cetatea mică,
În cetatea Betleem,
S-a născut Mântuitorul!
Iată că vă dau un semn:

– Veți găsi un prunc acolo.
Este marele-mpărat,
Înfășat în scutecele,
Și-ntr-o iesle aşezat.

Și deodată valea-ntreagă
De cântare s-a umplut,
De cântarea bucuriei,
Că Mesia S-a născut!

Magii

O stea pe cer a fost aprinsă,
Cu șir de raze argintii;
Și Magii au știut vestirea,
La noi, Isuse, c-ai să vii.

Un tremur palid printre stele,
O voce nouă-n corul lor;
Și Magii au știut că vine
Mesia, dreptul Domnitor.

La mii și mii de ani lumină,
Un soare-n flăcări s-a aprins;
Și Magii au văzut pe Domnul
Pământul cum l-a fost atins.

Pe-un colț de ceruri milenare -
Un semn al unui prinț de neam;
Și Magii-au înțeles pe Fiul
Făgăduit lui Avraam.

Prin semne și minuni chiar astăzi
Vorbește Dumnezeu din plin;
Dar unde-s Magii să-nțeleagă
Iubirea graiului divin?

Din pravila cea veche...

Din pravila cea veche, aurie,
Săpată-n foc de slove neuitate,
Venit-a dintr-a cerului tărie
Hristos, Mântuitorul de păcate,
Să împlinească marea profetie.

Din suluri vechi păstrate prin credință,
De-un biet Simeon și-o Ană gârbovită,
S-a zămislit prin Duhul o Ființă,
Odrasla Domnului neprihănitară,
Un Pruncușor născut în umilință.

Din cronici vechi și tainițe bătrâne,
A coborât Mesia, Voievodul mare,
Cu sceptrul judecății Lui stăpâne,
Cu diadema slavei viitoare,
Și-o-mpărătie ce în veci rămâne.

Dar când a coborât Isus cu pace,
Și când a fost Cuvântul să se nască,
Din treptele slăvitelor iatace,
El a venit la noi să locuiască,
Nu în palat, ci-n ieslele sărace!

Te-ai dezbrăcat...

Te-ai dezbrăcat de scumpe străie,
Să vîi pe câmpul de bătaie,
În trup smerit de copilaș,
Isuse, mic și drăgălaș,
În paie.

Ai lăsat tronul, veșnicia,
Să-nfrunți păcatul și mândria,
Să stai cu cei nenorociți,
Să simți cu cei mai oropsiți,
Robia.

Aici în grajd e cald și bine,
Și îngerii privesc la Tine,
Dar n-ai venit să stai ferit,
Ci să fi-n cuie răstignit
De mine.

O, da, ai coborât în fire,
Pentru a noastră mântuire;
Smerit și bland ne-ai arătat
C-ai fost și ești cu-adevărat,
Iubire!

Nu Te-au putut opri...

Nu Te-au ținut pe tronul înaltelor măririi
Nici armonii de harfe, nici vis de străluciri;
Te-ai deslipit de ceruri, de slava milenară,
Și-ai coborât la oameni, în glia cea murdară.

Nu Te-a ținut acolo, Eternule Cuvânt,
Nici calda-mbrătișare a Tatălui Preasfânt;
Te-ai pogorât din slavă, din Tronul de domnie,
Să iei chipul făpturii în trupul de robie.

Nu Te-a ținut extazul de dincolo de nori,
Nici masa-ntre luceferi cu îngeri sclipitori.
Ai vrut să fi în lume, un Om ce stă și plânge,
Și pironit pe cruce, să verși din Tine sânge!

Nu Te-au ținut, O, Doamne, serafî de jar aprins,
Nici heruvimii slavei, stăpâni pe necuprins,
Ai vrut să simți durerea, și chinul să te lege,
Să fi unit, Preasfinte, cu cei din făr'delege.

Nu te-au ținut, Isuse, nu Te-au putut opri
Genunea din adâncuri și-a cerului tării...
Tu, Creatorul lumii, Te-ai pogorât deodată
Un pruncușor în poală la maica preacurată!

În noaptea tainelor

În noaptea tainelor, lângă Efrata,
La margine, sub deal de Betleem,
S-a spus întâia dată „Maranata”,
Când toate pregătirile-au fost gata
Pentru Mesia, Regele Suprem.

Din glorioasa Lui Împărătie,
Din Sfânta sfintelor, S-a ridicat,
Și-a scos hlâmida plin de bucurie,
Și-a coborât în pas de vitezie
Mărețul, Preaslăvitul Împărat.

Iar oștile cerești încolонate
Într-un alai regesc I-au dat onor,
Și-n scânteieri de glorie nevisate
Sub diademele de nestemate
Au izbucnit uralele în cor.

Și-apoi deodată cerul se oprește,
Și universu-ntreg rămâne mut...
În scutece un copilaș scâncește,
Și-o mamă nani-nani îi doinește:
În noaptea tainelor, Mesia S-a născut!

La fiecare Praznic

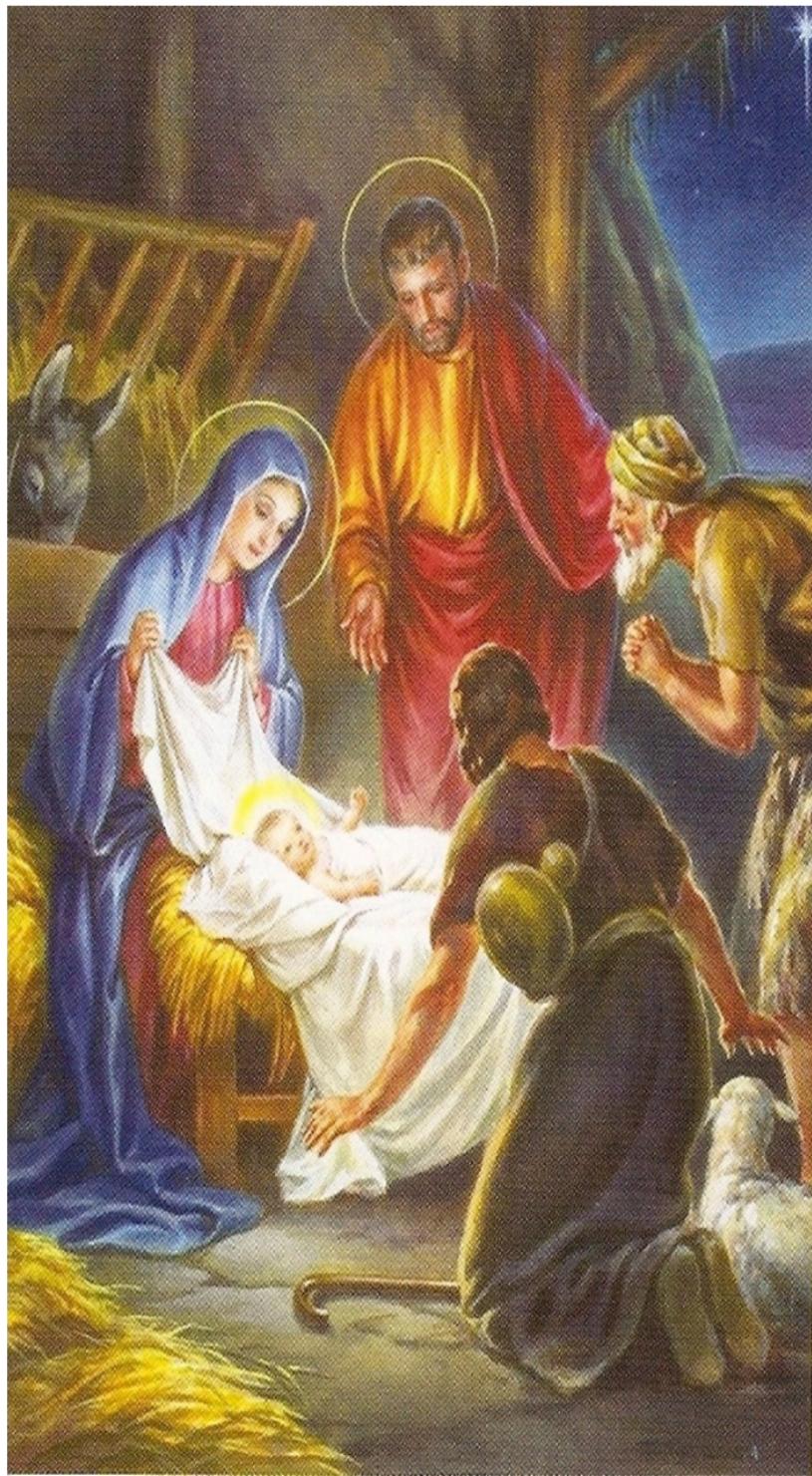
La fiecare Praznic de Crăciun,
Duios, colinzile ne-aduc aminte
Că Domnul a venit într-un cătun,
A dat pe-o iesle cerurile sfinte...

La fiecare Praznic ne-ntrebăm,
Cum? N-a fost nimeni să-l primească-n casă?
... Dar și noi tot în paie îl uităm,
Când forfota Crăciunului ne-apasă!

La fiecare Praznic simt mereu
Că-i prea adâncă și prea grea ocară
Să fie patul pentru Dumnezeu,
O iesle într-un grajd sărac afară!

La fiecare Praznic e un glas
Ce spune-n taina nopții fermecate
Că Domnul caută și azi popas,
Mai stă la ușa noastră și mai bate...

La fiecare Praznic noi vestim
Venirea Domnului, sărbătoarească.
Dar mă întreb, cu-adevărat dorim
La noi în case să se-adeverească?

În paiele umile și sărace

În paiele umile și sărace,
În ieslea dintr-o margine de sat,
S-a pogorât, ca printre noi să-mbrace
Un Trup de om, Divinul Împărat.

Stăpânitorul slavei luminoase,
Coboară-ncet, făcându-Se „pământ”;
Și-un trupușor de carne și de oase
Se face-al veșnicilor Cuvânt!

Au amuțit într-un vârtej de zgură,
Îngrămădiți toți demonii-n blestem;
Scrâșnesc din dinți, striviți de lovitură,
Cu ochii pironiți spre Betleem.

Și-n leagănul sublim al bucuriei,
Cu vitele, afară din oraș,
În scutece și-n brațele Mariei,
Cu ochi senini, zâmbește-un Copilaș.

Iar primprejur, în zvon de sărbătoare,
Se-aliniază-n taină rând pe rând
Oștirile-ngerești strălucitoare,
Și Ceru-ntreg coboară pe pământ.

Cum ai lăsat?

Cum ai lăsat, Isuse drag,
Palatul de mărgăritare
Şi tronul slavei milenare
Ca să ajungi pe-acest drumeag,
Un biet Galilean pribegie,
Cu sânge şi sudoare?

Ai fost coroana de rubin
A gloriilor nesfârşite,
A veşnicilor slăvite...
Şi-ai ajuns om, ca să fi plin
De suferinţă şi de chin,
Şi de dureri cumplite!

Cum ai putut să duci legat
În Tine lanţul şi cununa,
Şi cerul şi pământu-ntr-una?
De glia noastră ferecat —
Şi Dumnezeu adevărat,
Şi Om pe totdeauna!

Te-ai coborât în văi pustii,
Din sala tronului de Rege,
La noi, cei morţi în făr'delege,
Ca „Dumnezeu cu noi” să fii,
Şi nimeni, nici în veşnicii,
Să nu ne mai deslege!

Pentru un Copil ce-n fașe...

Pentru un Copil ce-n fașe
S-a născut umil cândva,
Eu, din zdreanța cea mai rea,
Voi fi-n straiele gingașe
Îmbrăcat de mâna Sa.

Pentru un Copil ce-afară,
S-a născut în Betleem,
Am fost scos de sub blestem
Ca să intru într-o Țară
Lângă Regele suprem.

Pentru un Copil ce-n fire
S-a născut plăpând și mic,
Eu sunt bobul de nimic
Ce-nspre sfânta nemurire
Prin credință mă ridic.

Pentru un Copil ce bate
Azi la ușă ca străin,
Cum să nu-i deschid blajin?
Cum să nu vreau să-I fiu frate?
Cum să n-am un fir de crin?

De departe, de sus...

De departe, de sus, dintr-o țară mai bună,
Dintr-un loc de iubire și-un cer fără nori,
Ai venit, o Isuse, în lumi de furtună,
Și-n adâncuri ai vrut lângă noi să cobori!

De departe, de sus, de la sânul de Tată,
Te-ai desprins de măriri, ca s-ajungi un străin,
Ca să umblă hoinar, dintr-un colț de Efrată
Până sus la Golgota sub biciul hain.

De departe, de sus, din lumini orbitoare,
Ai lăsat galaxii fără număr în zbor
Ca să-Ți legi veșnicia cea nepieritoare
De umblarea smerită a celor ce mor.

De departe, de sus, dintr-o lume de basme,
Unde îngerii cântă cerești melodii
Dintr-un alt univers, de lumini și fantasme,
Ai venit lângă noi, Miel de jertfă să fii!

De departe, de sus, din splendori fără seamă,
Din tărâmul iubirii și-a cerului bland,
Ai venit să ne dai mângâierea de mamă,
Să ne-arăți cum iubește un Tată preasfânt!

„După cum M-a trimis Tatăl...”

După cum M-a trimis Tatăl în lume,
Vă spun și Eu:
    Călcăți-Mi pe urme!
Cu picioarele frânte și buzele arse,
    Vestiți al Meu Nume!
Mă veți sluji prin batjocuri,
    trântiți la pământ,
flagelați pân' la sânge:
    căci la tronul puterii,
        la ziua-nvierii,
        prin Golgota se-ajunge.
Mă veți urma în arene, pe ruguri,
    în crunte bătăi și sudalme:
    căci nu-i ucenic cine n-are
        semne de cuie
        în palme
        ... și-n picioare.
Și nu mă urmează pe cale
    în vârtej de bulboană
    și luptă nefastă,
cel ce n-are și el săngerând dureros,
    rana din coastă...
Veniți după Mine, părtași la prigoană,
ucenici în sfânta și nesfârșita coloană:
la cruce, la luptă,
    la plâns și dureri,
    ... la coroană.

Un fulg de nea...

Un fulg de nea e-o pildă și-o minune
Povestea apei strânsă din genune,
Povestea ce-o trăiește fiecare,
În transformări de har uluitoare.

... Un sloi de gheăță prinde-o rază caldă
Și sufletul în lacrimi i se scaldă,
Se schimbă într-un clocot de cazane,
Din sloi, un râu, un fluviu și oceane.

... Atunci, din lacrimile pocăinței,
A frământărilor și-a umilinței,
Se-ntâmplă altă mare transformare:
Vaporii apei se ridică-n soare!

... Așa ne scoate Domnul din păcate,
Din valurile mării însipumate,
Din râuri, lacuri și din stropi de rouă,
Ne schimbă în Hristos la viață nouă.

... Și-apoi ne strânge sus într-o mulțime,
În norul luminos din înăltime;
Ca într-o zi la glasul vocii Sale,
Să ne dea haina albă de cristale.

... Sunt semne de ninsoare minunată
E-aproape Ziua Domnului când, iată,
Vom coborî din nor ca-ntr-o paradă,
În jurul Lui, ca fulgii de zăpadă!

Din câte doruri am abut...

Din câte doruri am avut,
Şi-n mine clocot s-au zbătut,
Mi-a mai rămas în nopţi târzii
Un singur dor, spre veşnicii:
    Isuse, mai curând să vii!

Din câte căi am colindat,
Din câte drumuri am umblat,
Doar Unul singur m-a adus
Să văd lumina cea de sus,
    Ai mai rămas doar Tu, Isus.

Din câte poezii am scris,
Cu pana înmuiată-n vis,
Mai am doar vorbe fără glas,
Suspine în al rugii ceas:
    Doar Tu, Isuse, mi-ai rămas.

Din ce-am avut, din ce-am trăit,
Din ce-am adus, din ce-am iubit,
Din ce-am cules şi-am strâns mereu,
Doar Tu-ai rămas, Isuse-al meu,
    Prieten, Frate, Dumnezeu.

Fior adânc

Fior adânc mă cercetează
Ca focu-n miriște aprins,
Și gândul care nu cutează
Să fie spus, stă-n piept învins:

N-am terminat, Doamne, lucrarea,
Și anul, iată, s-a sfârșit,
Abia am început cântarea,
Și firul ei s-a isprăvit.

Suveica-n mâna stă să zboare,
Dar n-am putere s-o pornesc.
Și cântece nerăbdătoare
Pe buze-abia le mai șoptesc...

Fă, Doamne, Duhul Tău să treacă,
Să spargă zidul de zadar,
În haine sfinte mă îmbracă,
Și viața umple-mi-o de har.

Cu trâmbița răsunătoare,
Trezește-al Tău popor trudit.
E-atât de mare-a Ta lucrare,
Și anul, iată, s-a sfârșit!

Când spui cuiva „La Revedere”

Când spui cuiva „La revedere”
Sau „Bun rămas” unui iubit,
Privește-l lung și cu placere,
Căci nu știi când o mângăiere
Mai poți să dai unui trudit.

Când te desparți, - să ai căldură
În grai, în zămbet, în priviri.
Înghite-ți vorba rea în gură,
Și dă atunci o picătură
Din mirul caldelor simțiri.

Iar când ești gata de plecare,
Să-L ai pe Hrist' în vorba ta,
Căci poate-aprinzi o lumânare,
Un felinar de-mbărbătare,
Într-un ungher de beznă grea.

Știi doar, că nu mai poți aduce
O vorbă spusă, înapoi;
Și poate-i ultima răscruce
Când poți întinde-o vorbă dulce
Până la ziua de apoi!

Când vezi c-am terminat lucrarea...

Când vezi c-am terminat lucrarea,
Şi c-am ajuns la asfințit,
Nu mă lăsa pribegie, O Doamne,
Ci ia-mă-n cortul Tău slăvit.

Atunci, o singură chemare,
Atâta, un cuvânt să spui,
Şi voi fi gata de plecare,
În carul Tăi ca să mă sui.

Oricând vei vrea să-mi opreşti roata,
Şi firul vieţii să mi-l tai,
Ajută-mă ca să fiu gata
Să plec spre-al îngerilor plai.

Nu vreau, muncindu-mă amarnic,
Să n-am nici roadă şi nici har;
Nu vreau cărbunele-mi zadarnic
Să ardă dacă nu-i pe-altar.

Când îmi vei spune: „Vin' acasă!”
Bagajul gata l-am făcut!
Să merg spre Ţara cea frumoasă,
Să te slujesc de la-nceput...

Ѡ, ia-mă de mâna...

O, ia-mă de mâna, Isuse, cu Tine,
Mă scoate din locul pustiei tăcut.
Adu-Ți iar aminte, O Doamne, de mine,
Mai dă-mi o lumină și-un nou început.

Mi-s mâinile grele și secera ruptă,
Genunchii îmi tremură fără de rost.
Și inima tristă, uscată și suptă,
Lumină Tânjește și-al Tău adăpost.

O, ia-mă de mâna, Isuse, cu Tine,
Și du-mă pe stâncă cea fără de nori,
Și umple-mi cuvântul cu miezuri de pâine,
Pustia uscată Tu umple-o de flori.

Durerea dispare când sunt lângă Tine,
Mai dă-mi al iubirii și-al păcii sărut;
Năframa Ta șteargă potop de suspine
Ce-ascunse în mine sfios le-am ținut.

O, ia-mă de mâna, Isuse, cu Tine,
Și schimbă-n cântare al nopților vai,
Și fă prin durere să-mi crească, divine,
Doritele aripi spre-al gloriei plai.

Există un capăt de drum . . .

Există un capăt de drum la-nserare,
Poteca spre ultima îmbrățișare,
Un ultim sărut și un zâmbet uitat,
La ultima gară, un ultim oftat...

Există o ultimă oră târzie,
În orice-nceput și în orice tărie,
Un capăt de fir ce s-a rupt din suman,
O ultimă pagină ruptă din an.

Există o lacrimă tristă din urmă,
Un val din ocean ce la maluri se curmă;
Și când se încheie sfiosul alint,
Se rupe și funia tare de-argint.

Există o ultimă pagină scrisă,
O lungă tăcere la vorba cea zisă,
Un cântec de lebădă, ultimul dor,
Când cade găleata de la izvor.

Dar ce fericire, ce sfântă splendoare,
Să-ajungem la capăt de drum, la-nserare;
Și-acolo la ultimii pași pe drumeag,
Să vină Isus, să ne-aștepte în prag!

Am vrut să-Ți mulțumesc

Am vrut să-Ți mulțumesc, Părinte,
Cu imnul cel mai îscusit,
Și n-am găsit atunci cuvinte,
Nici versul gândului cuminte
Să-Ți spun iubirea ce-am simțit.

Am vrut să-Ți aduc mulțumirea,
Buchetul meu înmiresmat
Cu flori de trandafir, iubirea,
Dar pân' la Tine offilirea
Petalele mi le-a-ngheteat.

Am vrut în lupte încleștate
Să fiu erou pentru Hristos,
Și-așa să spun că-n mine bate
O inimă cu tot ce poate,
Dar am căzut cu arma jos.

Am vrut să calc orice țepușă,
Ce mă oprea să Te slujesc...
Dar, iată-mă timid la ușă,
Cu mâna plină de cenușă,
Isuse-Ți spun doar „Te iubesc!”.

Index

Adresa mea	120	Dacă inima ta	77
Adu, O Doamne, vremi	100	Dacă toate-n astă lume	127
Altă Aritmetică	24	Daniel	115
Am fost gata, Isuse	28	De n-ar fi fost	15
Am vrut să-ți mulțumesc	158	De câte ori privirea	26
Am rupt, Isuse, pentru Tine	37	De departe, de sus	149
Ape de odihnă	5	De departe	137
Arăm și semănăm	131	De unde-aș fi	85
Astept o zi de sărbătoare	129	De n-ai fi Tu	103
Astept	124	Din câte doruri am avut	152
		Din praf și pulbere la slavă	96
Bartimeu	89	Din pravila cea veche	140
Betel	21	Din soborul cel de îngeri	138
Când vezi c-am terminat	155	Dorințe copilărești	64
Când sunt lovit	106	Duh sublim al păcii sfinte	68
Când am venit	7	Duh divin de viață nouă	70
Când ziduri mari	30	Dumnezeu... în haine rupte	20
Când m-a chemat pe nume	46	După cum M-a trimis Tată	150
Când Domnul pe cruce	42		
Când am cântat	132	E Duhul Sfânt la lucru	69
Când în furtuna vieții	56	E viu	54
Când spui cuiva	154	E-aproape miezul nopții	130
Cântați lui Dumnezeu	6	Ești chemat	82
Ca-n vis frumos	60	Eliberare	81
Capitolul din urmă	48	Emaus	52
Catapeteasma	43	Eu ce Ti-am dat	75
Ce cauți, Doamne, la Betesda?	91	Există un capăt de drum	157
Ce sabie măreată	72		
Ce-ai să răspunzi?	84	Fi-eTi, Doamne, bunătatea	29
Cheile	92	Filosofului ateu	88
Chemare la pocăință	76	Fior adânc	153
Chemarea din Sion	125	Fir de iarbă	33
Chemări la inserat	61	Frații lui Iosif	25
Chipul mamei	62		
Credința	47	Gherghesful	23
Cu adieri de primăvară	50		
Cu-adevărat	40	Horeb	10
Cum ai lăsat?	147	Hristos a înviat	45
Cum zboară cocorii	13		
Cuvântul	74	Iată, binecuvântați pe Domnul	55
		Intrarea triumfală	36
Dacă aici	94	Isuse drag	101
Dacă din nimic făcut-ai	32	Isuse!	107

În noaptea tainelor	143	Pe malul mării Galileii	14
În Biblia sfântă	73	Pentru un Copil ce-n fașe	148
În paiele umile și sărace	146	Pocăința	90
În siguranță	133	Pornim la drum	11
Într-o bună dimineată	80	Primește-ne, slăvite Rege	27
Îți mulțumesc, slăvite Rege	134	Primăvara	31
La muntele „Iehova Iire”	104	Rugăciunea uitată	57
La umbra aripilor Tale	126	Rădăcinile	16
La Golgota	38	 	
La rugăciune	114	Scria aşa pe-o piatră roasă	111
La fiecare Praznic	144	Se prăbușesc înfrânte	49
La pragul anilor	9	Si eu am fost	99
 		Slava Ta, Isuse!	109
Mângăietorul	71	Să fi ca și Hristos	12
M-ai ridicat, Isuse scump	87	 	
M-ai ridicat	67	Te simt, Isuse Preaiubite	8
Magii	139	Te-ai alipit	41
Mai este din noapte?	121	Te-ai dezbrăcat	141
Mai stai cu mine, Doamne	66	Te-am căutat	78
Mama	59	Tăcerea din ceruri	58
Mamă scumpă	63	 	
Marie, Marie, te-ntreb...	44	Un curcubeu ca de smaralde	122
Mater Dolorosa	39	Un Domn, o credință, un botez	65
Mă bucur în Domnul	108	Un fulg de nea	151
 		Unde-aș mai găsi, O Doamne	17
'Nainte ca Domnul	79	 	
Ne sprijinim pe Tine	135	Vai, noi am strâns	113
Ne-am însirat în urma Ta	95	Veniți la Mine	83
Nici o piatră, cât de mare	53	Vremelnicie	116
Noi pe Domnul L-am ales	86	 	
Noi așteptăm minunea	128	Ziua Domnului	22
Noi nu dăm înapoi	102	Zvon ceresc	34
Nu privi 'napoi, creștine	19	 	
Nu Te-au putut opri	142		
Nu te uita la frunzele uscate	112		
Nu-mi cereți	117		
Nu-mi lua	18		
Nu-nțeleg, dar aștept	110		
Numai iubirea știe	118		
O rogojină lângă prag	105		
O, Copilaș plăpând din paie	136		
O, ia-mă de mâna	156		
O lume nouă	119		
Osana	35		